

21st January 1961]

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That in pursuance of rule 2 (1) (v) of the Madras Public Libraries Rules, 1950, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. the Chairman to elect one person to the State Library Committee constituted under section 3 of the Madras Public Libraries Act, 1948 (Madras Act XXIV of 1948).

The motion was put and carried.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Sir, has the Committee ever met during the last four years?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I think it met six or seven months back. After it was reconstituted, we had a meeting, and I think we have fixed another meeting next month or so.

MR. CHAIRMAN : With reference to the motion moved by the Hon. the Minister for Finance regarding the election of one Member of this House to the State Library Committee, I fix the following programme :

Last date for nominations	5 p.m. on Monday, the 23rd January 1961.
Date for the scrutiny of nominations.	12 noon on Tuesday, the 24th January 1961.
Last date for the withdrawal of candidature.	3 p.m. on Tuesday, the 24th January 1961.
Election, if necessary	Between 11 a.m. and 1 p.m. on Monday, the 30th January 1961.

The election will be by the ordinary method and not according to the principle of proportional representation by means of the single transferable vote. Nomination forms can be had from the Secretary.

IV.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

SRI K. T. KOSALRAM : Mr. Chairman, I move—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address^a delivered to the Members of the Legislature on the 19th January 1961'.

MR. CHAIRMAN : Let it be seconded.

SRI M. ETHIRAJALU : I second the motion, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I move my amendment

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the motion may be formally moved and seconded and speeches made later.

MR. CHAIRMAN : Generally the amendments are moved after the motion is moved and seconded.

[21st January 1961]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I move—

“ Add the following at the end :—

‘ but regret to note that the Address fails to touch upon some of the important problems of the day, and is without any positive suggestions for proper relief from the distress caused by rising prices ’ ”.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I second the amendment, Sir.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I move—

“ Add the following at the end :—

‘ but regret to note that no mention has been made in regard to the steps to be taken (i) to solve the problem of unemployment, (ii) to set up Statutory Committees to ensure proper conditions of service of Government employees and teachers in the State from time to time and (iii) to provide technical training of a semi-skilled nature in order to meet the requirements of the growing small-scale industries ’ ”.

SRI S. NATARAJAN : I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN : The motion and the amendments are before the House for discussion. Sri K. T. Kosalam will now speak.

SRI K. T. KOSALRAM : கனம் சேர்மன் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையில், இந்த அரசாங்கம் பொது மக்களுக்கு காகவும் இந்த இராச்சியத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும் என்னவெல்லாம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று சலிஸ்தாரமாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இந்த நாட்டில் தொழிற் புரட்சி ஏற்பட வேண்டும், இந்த நாடு தொழில் மயமாக்கப்பட வேண்டும் என்பது எல்லோருடைய இஷ்டமும் ஆசையும் ஆகும். இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும் என்பதற்காக நாடு முழுமையும் துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு என்ன வெல்லாம் செய்யவேண்டுமோ, அதையெல்லாம் இந்த அரசாங்கம் ஓரளவு செய்துகொண்டிருக்கிறது என்பது எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு உண்மையான விஷயம். மனிதனுக்கு உணவு எவ்வளவு அவசியமோ, அவ்வளவு அவசியம் இந்த நாட்டைத் தொழில் மயமாக்குவதற்கு இரும்பு. அந்த இரும்பு இல்லாமல், இந்த நாட்டில் தொழில் சம்பந்தமாக எந்த விதமான பெரிய மாறுதலும் செய்ய முடியாது. நண்பர் கனம் திரு. வெங்கடராமன் இந்த சபையின் முதல்வராகவும் தொழில் மந்திரியாகவும் இருக்கிறார். அந்நிய நாடுகளுக்குச் சென்று பார்த்து அங்கெல்லாம் பல தொழிற்சாலைகளில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரிந்தவர். அந்நிய நாட்டாரின் “கொலாபரேஷன்” உடன் இந்தியாவின் நிலைமையை எப்படிச் சீர்திருத்த முடியும் என்று தெரிந்தவர். மூன்றாவது திட்டத்திற்காக மத்திய அரசாங்கத் தினிடமிருந்து 25 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வாங்கியதற்காக கனம் திரு. வெங்கடராமனைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது

21st January 1961] [Sri K. T. Kosalarain]

பம்பாயில் ஆமதாபாத்தில் ஏராளமான டெக்ஸ்டைல் மில்கள் இருக்கின்றன. நமது இராச்சியத்தில் அதிகமான மில்கள் இல்லை யென்று நாம் வெகு காலமாகக் குறைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தோம். அந்தக் குறை கவனிக்கப்படாமல் இருந்து வந்தது. கனம் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் முயற்சியினால் ஐந்து மில்கள் வந்திருப்பதாக அறிகிறோம். அதற்காக அவர்களைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. அவைகளை ஒரே ஜில்லாவில் “கான்சென்ட்ரேட்” பண்ணாமல் தொழில் மயமாக்கப்படாமல் இருக்கும் பிற்போக்கான பகுதிகளுக்குக் கொடுத்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. நேற்று அடுத்த சபையில் பேசும்போது, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மில்கள் எங்கெல்லாம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னார். ஒரே ஜில்லாவில் தொழில்களை ஆரம்பித்துக் கொண்டிருந்தால், அது இராச்சியத்திற்கு நல்லதல்ல. சில பேர்கள் ‘என்னுடைய ஊர், என்னுடைய ஜில்லாவுக்கு வேண்டும்’ என்று நினைக்கலாம். அது தவறு. தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு, தஞ்சாவூர் போன்ற ஜில்லாக்கள் இருக்கின்றன. இராமநாதபுரம் ஜில்லாவும் இருக்கிறது. இங்கு இதுவரையில் நான்கு மில்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த ஜில்லாக்கள் இன்னும் தொழில் வளத்தில் மிகப் பிற்போக்கான ஜில்லா என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த வட்டாரத்தில் இந்த மில்களை ஏற்படுத்தினால், மிகவும் நலம்.

அடுத்தபடியாக, அலுமினியம் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு நமது அரசாங்கம் மிகுந்த பிரயத்தனம் எடுத்தார்கள். குறிப்பாக, தொழில் அமைச்சர் மிகுந்த பிரயத்தனம் எடுத்தார்கள். அதற்காக எவ்வளவு பணம் தேவை என்று சொன்னார்களோ, அதைவிட அதிகமாகப் பொது மக்களிடமிருந்து “சப்ஸ்கரைப்” ஆகியிருக்கிறது. நாட்டு மக்கள் தொழில் வளர்ச்சிக்கு, குதூகலமாகப் பணம் கொடுக்கிறார்கள் என்பதை நாம் நேரடியாகப் பார்க்கிறோம். அரசாங்கம் ஒரு தொழிற்சாலை நடத்துவதற்கு முன்வருகிறது என்று சொன்னவுடனே, கோடிக்கணக்கான பணத்தைத் தாராளமாகக் கொடுப்பதற்கு நாட்டு மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. பெப்பர் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு 5 கோடி ரூபாய் கோட்டார்கள். ஒன்பது கோடி ரூபாய் வந்தது. கோடிக்கணக்கான ரூபாயைக் கொடுப்பதற்குப் பொது மக்கள் தயாராக இருக்கும்போது, உற்சாகமான அமைச்சர் இருக்கும்போது, ஏராளமான தொழிற்சாலை வருமென்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

கனம் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் முயற்சியால் நாட்டில் சிறிய தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரசாங்கம் தொழிற்சாலைகளுக்கு உதவி செய்கிறது என்ற நம்பிக்கையின் பேரில் பல பேர்கள் சிறிய பற்சைகள், சிறிய என்ஜினியரிங் தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கிறார்கள். அவைகளுக்கு இரும்பு போன்ற மூலப்பொருள்கள் வேண்டுமானால், சர்க்கார் கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. சென்ற வருஷம் நமது இராச்சியத்திற்கு 77 லட்ச ரூபாய் அளவுக்கு “இம்போர்ட் லைசென்ஸ்” வழங்கப்பட்டிருக்

[Sri K. T. Kosalam] [21st January 1961]

கிறது. அந்த அளவு $1\frac{1}{2}$ கோடி ரூபாய்க்கு மேல் இருந்தால்தான், சிறிய தொழில்கள் எல்லாம் வளர்ச்சி அடைய முடியும். தங்களுடைய தேவையையும் உற்பத்தி சக்தியையும் பொறுத்து அவர்கள் “இம்போர்ட் லைசென்ஸ்” கேட்கிறார்கள். இந்த வருஷம் 76 லட்ச ரூபாய்க்குச் சாமான் கொடுத்துவிட்டு 21 லட்சம் ரூபாய் தான் கொடுக்க முடியும் என்று மத்திய சர்க்கார் சொல்லிவிட்டது. “அதை வைத்துத்தான் நாங்கள் கொடுக்க முடியும்” என்று இந்த அரசாங்கம் சொன்னால், அரசாங்கத்தின் உதவியை நம்பி, ஏராளமான தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்தவர்களின் நிலைமை என்ன என்பதை உணரவேண்டும். தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதற்கு ஏராளமான பணம் வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவர் 60,000 ரூபாய் போட்டு மில் ஆரம்பித்து நடத்துகிறார். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு ஒன்று, இரண்டு டன் கொடுக்கிறார்கள். அதை ஒரே வாரத்திற்குள் “Consume” பண்ணிவிட முடியும். அவர்களுக்கு ஆறு மாதத்திற்குப் போதுமானபடி, ஒரு “shift”-க்காவது, மூலப்பொருள்கள் கொடுத்தால்தான், ஏதாவது உற்பத்தி செய்ய முடியும். இந்த விஷயத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தாராளமாக மழை பெய்ததால், எங்கும் தானியம் ஏராளமாகக் கிடைக்கிறது என்று கவர்னர் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உண்மைதான். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸா கான் “விலை ஏறிவிட்டது” என்று தன்னுடைய திருத்தத்தில் சொல்லியிருக்கிறார், ஓரளவு விலை ஏறியிருந்தது. அந்த மாதிரி விலையேற்றம் ஏற்படுமென்ற பயம் இல்லாத நிலைமை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும், சில இடங்களில் மழையினால் அழிவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதையும் கவர்னர் உரையில் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் சில விஷயங்கள் விவரமாகச் சொல்லப்படவில்லை. தாம்பரபரணி, மணிமுத்தாறு பாசனப் பிரதேசம், மதுரை போன்ற இடங்களில் தண்ணீர் தேங்கி, ஏராளமான பயிர்கள் நாசம் ஆகிவிட்டன. புயல் அடித்து மரங்கள் விழுந்து விட்டன என்று செய்திகளைப் பார்க்கிறோம். இதெல்லாம் நடந்தது உண்மை.

நான்கைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் “Crop insurance” பண்ணவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கம் திட்டம் வகுத்தது. காபினட் கூட அதை “அப்ரூவ்” செய்தது. “Crop Insurance?” மூலமாக இம்மாதிரிக் கஷ்ட சமயங்களில் சிறு விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்ய முடியுமென்பதால், அவ்வாறு திட்டமிட்டார்கள். அதை “implement” பண்ணவில்லை. அதை நிறைவேற்றியிருந்தால், திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் இன்று ஏராளமான கொடிக் கால்கள் நாசமாகியிருக்கும்போது, அந்த இன்ஷூரன்ஸ் மூலமாக உதவி செய்திருக்க முடியும். “கிராப் இன்ஷூரன்ஸ்” அவசியம் என்பதை எல்லோரும் உணரவேண்டும். இதைப் பஞ்சாபில் ஒரு “பைலட் ஸ்கீம்” ஆக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது அரசாங்கமும் இம்மாதிரித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

21st January 1961] [Sri K. T. Kosalam]

நாம் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வகுத்திருக்கிறோம். இதைத் திட்டக் கமிஷன் வகுத்திருக்கிறது. நமது இராச்சியத் திலும் கூட 'Economists, Technicians, Planners' ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு சிறிய கமிட்டி இருந்தால் நல்லது. இதில் அரசியல் வாதிகள் இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. நாட்டில் திட்டம் போடுவதில் அக்கறை கொண்ட ஒரு கமிட்டி இருந்தால், எந்தெந்த இடத்தில் திட்டப்படி காரியங்கள் நடக்கவில்லை, எங்கே பணத்தை divert பண்ணலாம் என்று சொல்ல முடியும். இம் மாதிரி விஷயங்கள் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிந்தால், திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியும். இராச்சிய அளவில் ஒரு சிறிய Planning Commission இருக்குமானால், கவர்னர் உரையில் சொல்லியிருக்கின்ற பல நல்ல காரியங்களை நல்ல முறையில் செய்ய முடியும் என்று யோசனை கூறப் பிரியப்படுகிறேன்.

உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு வருகிறோம். உணவு என்று சொல்லும்போது, அரிசி, மற்ற தானியம் இவைகளைத்தான் நாம் சொம்ப Emphasize பண்ணுகிறோம். பண்டைக் காலத்தில், ஒரு மனிதனிடம் எவ்வளவு கால்நடை இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்துத்தான் அவனுடைய செல்வம் கணக்கிடப்படுவது வழக்கம். அந்த வழக் கத்தை நாம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். செய்கை அளவில் கால்நடை வளர்ச்சிக்குப் போதிய ஊக்கம் அளிப்பதில்லை. கால் நடை என்றால், சிலர் பசுவை மத்திரம் குறித்துப் பேசுகிறார்கள். நான் பசு, காளை இரண்டையும் பற்றிப் பேசுகிறேன். கிராம வளர்ச்சிக்குக் கால்நடை மிக அவசியம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கால்நடை வளர்ச்சிக்கு, மற்ற விஷயங்களுக்கு ஒதுக்கி யிருப்பதைப் போல, தாராளமாகப் பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை. கால்நடைச் செல்வத்தை அதிகரிப்பதில் நல்ல கவனம் செலுத்த வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால், உணவு உற்பத்தியை அதிகரிப் பதற்கு, அது ஒரு அஸ்திவாரமாக அமையும்.

அடுத்தபடியாக, மீன் வளம். மீன் கரி சாப்பிடுவது என்று சொன்னால், அஞ்சியாக நினைப்பவர்கள் மூன்று சதவீதம் இருக் கலாம். அதிகமான சதவிகிதத்தினர் அதிருப்திப்படாமல் மீன் சாப்பிடத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அதற்குத் தக்கபடி அரசாங்கம் மீன் வளத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்வாவிடில்லை. Deep Fishing மூலமாக ஏராளமான மீன் கிடைக்க முடியும். எல்லா ஜில்லாச் களிலும் மீன் கிடைக்காது. உதாரணமாக, கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலே மீனை கிடையாது. கடல் அந்தப் பக்கத்தில் இல்லை.

3.30
P.m.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : லோயர் பவானி இருக்கிறது.

SRI K. T. KOSALRAM : லோயர் பவானியில் அந்த ஊருக்கு வேண்டிய மீன் கிடைக்காது. கடல் மீன் சாப்பிடுகிறவர்கள் அந்த மீனைச் சாப்பிடமாட்டார்கள். இந்த மீன் உணவைத் தேடித்

[Sri K. T. Kosalam] [21st January 1961]

தருவதற்கு அரசாங்கம் ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்றினால், உணவுப் பற்றாக்குறையை ஓரளவு கட்டுப்படுத்த முடியும்.

வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கும் நோக்கத்துடன், கல்விக்காக 32 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப் போவதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மட்டற்ற மகிழ்ச்சி இன்றுள்ள கல்வி முறையையே நீடித்துக் கொண்டு போகலாமா என்று நாம் எல்லோரும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். கேரள இராச்சியத்தைப் பாருங்கள். B.A. M.A., படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். தொண்ணூற்றைந்து சத விகிதத்தினர் படித்திருக்கிறார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் பார்க்கிறோம். வெறும் கல்லூரிப் படிப்பினால் எந்த விதமான வேலையும் கிடைக்கவில்லை என்ற நிர்ப்பந்தமான நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். அந்த நிலைமையில் நாம் ஏராளமான ஹை ஸ்கூல்களையும், காலேஜுகளையும் ஆரம்பித்துக் கொண்டுபோனால், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை எப்படிப் போக்குவது என்ற பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. பாலிடெக்னிக்குகள் வைத்திருக்கிறோம். இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல்கள் வைத்திருக்கிறோம். அவர்களுக்குத் தேவையான 'எக்ஸிப்மெண்டு' கொடுப்பதில்லை. அதைக் கொடுக்காமல் "நாங்களும் Bifurcated Course வைத்திருக்கிறோம்" என்று சொல்லிவருகிறோம். இதனால் பிரயோசனம் ஒன்றும் கிடையாது. ஒவ்வொரு தாலுகாவுக்கும் ஒன்றிரண்டு பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் படித்துவருகிறார்கள். பாலிடெக்னிக்கிலோ, தொழில் பள்ளியிலோ படித்து வருபவர்கள் பள்ளியை விட்டு வந்தவுடன் சுமார் 75 ரூபாய் சம்பாதிக்கிறார்கள். ஆனால் B.A. படித்துவிட்டு எத்தனையோ பேர் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். தொழிற் கல்வி மூலமாகத்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும். ஹை ஸ்கூல்களையும் கல்லூரிகளையும் அதிகரித்துக் கொண்டுபோனால், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைத்தான் அதிகரித்துக்கொண்டு போவோம். அது வேலை கிடைப்பதற்குப் பிரயோசனப்படாது. "ஸ்ரீ கோசலராம் சொன்னபடி, எங்களிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல் ஆரம்பிக்கப் போகிறோம்" என்று அரசாங்கத்தார் சொல்லலாம். இராச்சியத்தில் அம்மாதிரி நாளைக்கு ஸ்கூல்கள் மாத்திரம் வைத்தால், பிரயோசனப்படாது. ஒரு தாலுகாவில் 22 ஹைஸ்கூல்கள் இருந்தால், அங்கு எத்தனை இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல் இருந்தால், தொழிற் கல்வி கற்பிக்க முடியும்? ஒரு ஜில்லாவுக்கு ஒன்று வைத்து, நிலைமையைச் சீர்திருத்த முடியுமென்று நினைத்தால், அது தவறு. எதற்கெடுத்தாலும் ஒரு கமிட்டி, கமிஷன் போடவேண்டுமென்று சொல்கிறேன் என்று சொல்லக்கூடாது. ஒரு கமிட்டி போட்டு யாதாஸ்து வாங்கி, என்ன செய்யவேண்டுமென்று திட்டமிட்டு செவ்வனே வேலை செய்தால், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும்.

21st January 1961] [Sri K. T. Kosalram]

கிராமத்தில் வேலை செய்கிறவர்கள் எவ்வளவு சங்கடப்படுகிறார்கள் என்பது தெரியும். கோயம்புத்தூரில் ஏராளமான மில்கள் இருக்கின்றன. கிராமங்களில் போனால், வேலைக்கு ஆள் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்கிறார்கள். விவசாயத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் கிராமத்தில் இல்லை. கல்லூரிகள் ஏராளமாக இல்லை. இப்பொழுது இருக்கின்ற கல்வி முறை மாற்றியமைக்கப்பட்டால்தான், இந்த நாட்டின் நல் வாழ்வுக்கு அடிகோல முடியும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

தொழிற்சாலைகள் அதிகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆனால் Transport வசதி மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. எங்கிருந்து சாமான் வந்தாலும் பெஸ்வாடாவில் வந்து நின்று விடும். அங்கிருந்து தண்டையார்பேட்டைக்கு வரவேண்டுமானால், இரண்டு மூன்று மாதம் ஆகிவிடுகிறது. இக்குறையை நீக்குவதற்கு, ஒரு ஸ்பெஷல் லைன் போட வேண்டும்; அல்லது எலெக்ட்ரிக் கேபிள் செய்யவேண்டும்.

3-40
p.m.

தொழிலிவிருத்திக்கு நல்ல முறையில் காரியங்கள் செய்து வருகிறோம். தொழில் அதிபர்கள் அரசாங்கத்தாரை நம்புகிறார்கள். எத்தனை கட்சிகள் அரசாங்கம் நவறு செய்கிறது என்று சொன்னாலும், “இந்த இராச்சியத்திலுள்ள தொழில் அதிபர்கள் இந்த சர்க்காரின் மீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று நான் சொல்கிறேன். எத்தனை தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமோ, அதற்கான காரியங்களை யெல்லாம் சென்னை அரசாங்கம் செய்து வருகிறது. இருக்கின்ற ஒன்றிரண்டு குறைகளையும் நிவர்த்தி செய்தால், ஏராளமான தொழிற்சாலைகள் விருத்தி அடைய முடியும்.

ஒரு heavy electrical plant நமது இராச்சியத்திற்கு வேண்டும். அதற்காகப் பிரயத்தனம் செய்வதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அக்திட்டம் இன்னும் பூர்த்தியாகவில்லை. கவர்னர் உரையில் அது பூர்த்தியாவதைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் என்று எதிர்பார்த்தோம். பல technicians இது சம்பந்தமாகச் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தார்கள். அரசாங்கம் இது விஷயமாக கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அது எப்போது வரப்போகிறது; எந்த இடத்தில் நிறுவப்படப் போகிறது என்று தெரியவில்லை. எந்த இடத்தில் இந்த இராச்சியத்திற்குப் பயன்படுமோ அங்கு நிறுவலாம். இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பரம்பிக்குளம் திட்டத்தை மூன்றாவது திட்டத்தில் சேர்த்து நிறைவேற்றுவதைப் பற்றி மட்டற்ற மகிழ்ச்சி, நமது உதவித் தலைவர் அவர்கள் 1935-ஆம் வருஷத்திலிருந்து சிறிய கட்டம் முதல் சட்டசபை வரையில் பரம்பிக்குளம் திட்டத்தைப் பற்றியே சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் அவர்களுக்கு அதிகப் பெருமை உண்டு. ஆனால் இத்திட்டத்திலும் அரசாங்கத்தார் கோட்டை விட்டிருக்கிறார்கள். திரு. V. K. P.

[Sri K. T. Kosalam] [21st January 1961]

சொன்னபடி, 2 லட்சம் ஏக்கருக்கு அதிகத் தண்ணீர் கிடைக்க வசதி இருந்தது. காலம் தாழ்த்தியதால், அந்தத் தண்ணீர் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. பாம்பிக்குளம் திட்டத்திற்கு 23 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேஜர் இரிகேஷனுக்கு 27 லட்ச ரூபாய், 4½ கோடி ரூபாய் எல்லா இடங்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 4½ கோடி ரூபாயை வைத்து ஆங்காங்கு சிறிய திட்டங்கள் நிறைவேற்றலாம். உதாரணமாக சேர்வலார் திட்டம் இருக்கிறது. மூன்று கோடி ரூபாயில் அத்திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருந்தால், ஏராளமான கிராமங்கள் இன்று தண்ணீரில் மூழ்கியிருப்பதைத் தவிர்த்திருக்க முடியும்; பஞ்சையை நஞ்சைச் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கமுடியும்; கரண்ட் உற்பத்தி செய்திருக்க முடியும். சங்கரன் கோவில் தாலுகாவில் கிரியார் திட்டம் இருக்கிறது. Investigation ஆகிவிட்டது. பிறகு 7 வருஷமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தந்த ஜில்லாக்களில் குறிப்பிட்ட திட்டங்களை எடுத்துக்கொள்வது அவசியம். 27 கோடி ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு நாம் இராச்சியம் பூராவிலும் நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி செய்ய முடியாது. முதன்முதலில் கடன் எழுப்பியது மணிமுத்தாறுத் திட்டத்துக் காகத்தான். ஒரு கோடி ரூபாய் கேட்டதற்கு 2 நாளில் ஒரு கோடியே இருபத்தி ஏழு லட்ச ரூபாய் சேர்த்துவிட்டது. திட்டத்திற்கு என்று சொன்னால், ஜனங்கள் தாராளமாகப் பணம் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு திட்டத்தையாவது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். புதிதாக Investigate பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. பரிசீலனை செய்யப்பட்ட திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்றையாவது ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

சர்க்கரைப் பஞ்சம் இல்லையென்று சந்தோஷப்படுகிறோம். ஏராளமாகச் சர்க்கரை உற்பத்தி செய்வதற்கு வசதி இருக்கிறது. ஜில்லாவுக்கு ஒரு சர்க்கரை ஆலை வைப்பதற்கு எல்லாவிதமான வசதியும் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கிறது. ஒரே ஜில்லாவில் இரண்டு மூன்று ஆலைகளை நிறுவுவதை விட, சுடுமான வரை ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒரு ஆலை வைத்தால் நலம். தொழில் இலாகா கனம் திரு. வெங்கடராமன் அவர்களுடைய இலாகா. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஆலை வைப்பதற்கு வசதியிருக்கிறது என்பதை அவருக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மத்திய அரசாங்கமும் அதற்கான உதவி தரத் தயாராயிருக்கிறார்கள் என்று கேட்டு சந்தோஷப்படுகிறோம். ஆகையால் இதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த இராச்சியம் பூராவும் Geological Survey செய்து ரிப்போர்ட்டு தயாரித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தால், நலமாக இருக்குமென்று நான் முன்பு இரண்டு மூன்று முறை சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால், அரசாங்கம் அப்போதைக்கப்போது எந்த இடத்தில் சர்வே பண்ணவேண்டுமோ அங்கு மாத்திரம் சர்வே பண்ணுகிறது. நமது இராச்சியத்திலும் அதற்காக Staff

21st January 1961] [Sri K. T. Kosalam]

போடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக நாங்கள் சந்தோஷப்படுகிறோம். ஆனால் அது போதாது. பூமியில் இருக்கும் செல்வத்தைக் கொண்டு நாட்டை சீரமைப்பது அடையச் செய்ய முடியும். இந்தச் செல்வம் எந்த இடத்தில் இருக்கிறது என்று புரிந்துகொள்ளாமல், யாரோ எங்கோ இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள் என்பதற்காக சர்வே செய்வது சரியல்ல. வேண்டிய staff ஐ வைத்துக்கொண்டு எல்லா இடங்களிலும் சர்வே செய்து ஒரு திட்டத்தைத் தயாரிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால், கனம் திரு. வெங்கடராமன் தொழில் அமைச்சராக இருக்கின்ற காலத்திலேயே, சரித்திரத்தில் எழுதி வைக்கக்கூடிய அளவில், தொழிற் புரட்சி ஏற்படுமென்று நினைக்கிறேன். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரசாங்கம் எவ்வளவு திட்டங்களைத் தீட்டினாலும், அவைகளைச் செல்வனே நடத்தி வைக்கவேண்டிய பொறுப்பு கனம் திரு. மாணிக்கவேலு அவர்களுடைய இலாகாவில்தான் இருக்கிறது. தொழில் துறை டைரக்டரோ, கல்வி இலாகா அதிகாரியோ எங்கு சென்றாலும், ரெவின்யூ இலாகா ஆபீஸரிடம்தான் போக வேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால் ரெவின்யூ அதிகாரிகளுடைய ஒத்துழைப்பின் பேரில்தான் திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியும். தேசியப் பற்றுடன் அவர்கள் ஒத்துழைத்தால்தான், கவர்னர் உரையிலே குறிப்பிட்டுள்ள காரியங்கள் நடக்க ஏதுவாக இருக்கும். ஆகையால், ரெவின்யூ இலாகா அதிகாரிகளுக்குச் சரியான டிரெயினிங் கொடுக்கவேண்டும். “அரசாங்கத்தின் கொள்கை இதுதான். உனக்கு எந்தக் கொள்கை இருந்தாலும், அது உன்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம். பொது மக்களுடைய வோட்டைப் பெற்ற எங்களுடைய கொள்கை இது. எங்களுடைய G. O. ஐத் திரித்துக் கூறி ஏதாவது செய்தால், அரசாங்கம் Severe ஆகத் தண்டிக்கும்” என்று அரசாங்கம் சொல்லிவிட்டேண்டும். எந்தக் கட்சிக் கொள்கையை ஆதரிப்பவராக இருந்தாலும், அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள் அரசாங்கத்தின் கொள்கையை comma, full stop மாற்றாமல் அப்படியே நிறைவேற்ற வேண்டும். எந்த அதிகாரிக்கும் சர்க்காரைப் பற்றிக் குறைகூற உரிமை கிடையாது. ஆனால், நாட்டில் இருக்கின்ற பொது மக்களுக்கு அவ்வாறு குறை கூற உரிமை இருக்கிறது. மந்திரி செய்கின்ற காரியத்தைத் திரித்துக் கூறவோ, அரசாங்கம் செய்வது தவறு என்று சொல்லவோ எந்த அதிகாரிக்கும் உரிமை கிடையாது. ஆனால், அம்மாதிரிக் குறைகூறும் அதிகாரிகள் இருப்பதாகக் கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் ஸ்ரீனிவாசன் போன்றவர்கள் சொல்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் அவ்வாறு சொல்கிறார்கள். சர்க்கார் அதிகாரிகளே சர்க்காருக்கு விரோதமாகப் பேசுகிறார்களே, சர்க்கார் அதன் பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது என்று கேட்கும் போது, கனம் அமைச்சர் நானுக்காக specific question’ போடவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார். டிராக்டர் ஆப் பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷனுக்கு மந்திரியைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்று கேட்டேன்.

[Sri K. T. Kosalram] [21st January 1961]

கோடிக்கணக்கான ரூபாயைச் செலவழித்துப் பொது மக்களுக்குச் சுகவாழ்வு அளிக்க, திட்டம் நிறைவேற்றுகிறோம். எத்தனை பேர்கள் வேண்டுமானாலும், புதிய கட்சிகளை ஆரம்பிக்கலாம். எத்தனை பேர்கள் வேண்டுமானாலும், எவ்விதமும் பேசலாம். அரசாங்கம் சில காரியங்களைச் செய்யும்போது, சில பேர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஏகபோக உரிமை கொண்டாடும் ஒரு சிலர் பாதிக்கப்பட்டால்தான் லட்சக்கணக்கான மக்கள் சுகம் அடைவார்கள் என்பது என்னுடைய சித்தாந்தம். ஒரு சிலர் பாதிக்கப்படும்போது, அவர்கள் கத்துகிறார்கள். அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பேசலாம். அரசாங்கத்தின் செய்கையினால் ஒருசிலர் பாதிக்கப்படும்போது, அவர்கள் அரசாங்கத்தைப் பற்றிக் கண்ணாடின்னாவென்று உளருகிறார்கள். இதனால் சர்க்காருக்குப் பலஹீனம் ஏற்படாது. பலஹீனம் சர்க்காரிடம் வேலை செய்கிறவர்கள் மூலமாகத்தான் ஏற்படுகிறது என்று கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் ஸ்ரீனிவாசன் போன்றவர்கள் சொல்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக மேடைகளில் பேசுகிறார்கள். அவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. கனம் திரு. மாணிக்கவேலு land ceiling கொண்டுவந்தால், அது என்னைப் பாதிக்கிறது, உரிமை பரிபோகிறது' என்று ஒரு சிலர் கூக்குறலிடுகிறார்கள். ஆனால், லட்சக்கணக்கான மக்கள், 'இது இவளைப் பாதிக்கிறதாம். அதற்காக என்னை வந்து கூப்பிடுகிறான்' என்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஏராளமான ஜனங்கள் இந்த அரசாங்கத்திற்குப் பக்க பலமாக இருக்கிறார்கள். விஷயங்களைத் திரித்துக் கூறி ஒருசில அதிகாரிகள் "உங்கள் மந்திரியைப் போய்க் கேளுங்கள்; உத்தரவு வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று சொல்கிறார்கள். மந்திரியைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு அதிகாரிக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? இன்று ஒருவர் மந்திரியாக இருக்கலாம்; நாளை வேறொருவர் மந்திரியாக இருக்கலாம். சர்க்கார் அதிகாரி சர்க்காரின் உத்தரவுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு இருக்கிறார். மந்திரியைப்பற்றி, சட்ட சபையைப்பற்றிக் குறை கூறுவதற்கு சர்க்கார் அதிகாரிக்கு உரிமையில்லை. சர்க்கார் உத்தரவைச் செவ்வனே நிறைவேற்றிவிட்டால், ஏராளமான நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முடியுமென்று சொல்கிறேன்.

மழையின் காரணமாகச் சென்னை நகரத்தின் நிலைமை பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறோம். சென்னை அரசாங்கம் இதில் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறது. 'Honsiug' இலாகா கனம் திரு. வெங்கடராமன் அவர்களுடைய இலாகா, அவர்களுடைய இலாகா செவ்வனே வேலை செய்திருக்கிறது. கார்ப்பரேஷன் 250 வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கத்திடம் பணம் கேட்டது. கனம் திரு. வெங்கடராமன் இலாகா மூலமாக 1,200 பிளாட்டுகளுக்கும், 1,400 வீடுகளுக்கும், குடிசைகளுக்காக 2,000 பிளாட்டுகளுக்கும் வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. புயல் அடித்ததால், இந்த நகரத்தில் பல குடிசைகள் இடிந்து விழுந்திருக்கின்றன. இடத்தை சரியாக 'லெவல்' பண்ணி குடிசை போட்டுக்கொள்ள அரசாங்கம் வசதி செய்தால் போதும்.

21st January 1961

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அனுமதி கொடுக்கப் படாமல், ஒரு இடத்தில் ஜனங்கள் குடிசை போட்டால், எப்படி 'லெவல்' பண்ணுவது என்று புரியவில்லை.

SRI K. T. KOSALRAM : அனுமதியில்லாமல் போட்ட குடிசை யாக இருந்தாலும், அந்தக் குடிசையை அப்புறப்படுத்தும்போது, அவனுக்கு வேறு இடத்தைக் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். அவனும் வாழவேண்டும். அந்தக் குடிசையில் வாழ்வதற்கு அவனுக்கு உரிமை இல்லையா? அந்தக் குடிசை சரியான லெவலில் இல்லாவிட்டால், நாசமாய்விடுகிறது. வேறு இடத்தைக் காட்டி, அங்கு தண்ணீர் தேங்காமல் சுகமாய் இருக்கலாம் என்று அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. அந்த மாதிரி வேறு இடத்தைக் காட்டுவது இல்லை. கனம் திரு. வெங்கடராமன் அவர்களுக்குக்கூட எழுதியிருக்கிறேன். கோடம் பாக்கத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் தண்ணீர் தேங்கிக் கிடக்கிறது. அங்குள்ளவர்கள் "வேறு எங்காவது எங்களுக்கு இடம் கொடுங்கள்; நாங்கள் போகிறோம்" என்று சொல்கிறார்கள். சில இடங்களில் மந்திரி அவர்கள் சொல்கிறமாதிரி நிலைமை இருக்கலாம். வேறு சில இடங்களில், லெவல் பண்ணி போக்கு வரத்து வசதி செய்து கொடுத்தால், அங்கு போக மக்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள். Housing Board மூலமாகக் குடிசைகள் போடுவதை நாங்கள் பார்த்துவிட்டோம். கார்ப்பரேஷன் நிர்வாகத்தை நாம் பார்த்துவிட்டோம். எந்தக் கட்சிக் கார்ப்பரேஷனாக இருந்தாலும், இங்கு இருக்கும் நிலைமையைச் சரிப்படுத்த முடியுமென்று தோன்றவில்லை. சர்க்கார் இந்தக் காரியத்தை நேரடியாக எடுத்துக்கொண்டு, குடிசை வாழ்வோருடைய நிலைமையைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, I am very happy that this year the moving of the resolution of thanks on the Address of the Governor has been entrusted to a member of the Opposition because for all practical purposes, I and my other colleagues take the hon. Member Sri Kosalram as one belonging to the Opposition. He has indulged in a series of criticisms and attacks on the Government and as is usual with him he ended with saying that he supported the Government policy or the Government Bill. I am very happy that there are such members in the party in power.

Be that as it may. The one pressing feature mentioned in the last address and for which the Ministers are responsible is about the soaring prices of food and other articles. That is a very important matter and you might, Mr. Chairman, remember that there was a separate paragraph inserted in that address admitting for the first time the fact that the prices of these articles in the Madras State were going up and up and that the Government should do something about it. But this year the Address says that the bumper harvest expected would ease the situation to some

[Sri Mohamed Raza Khan] [21st January 1961]

extent. Just now the Government had circulated some papers to us about the cost of living index. I will not take the time of the House by going into details. I will mention only the rise in price in respect of rice. The price of second sort rice had gone up from Rs. 20 to Rs. 25 in November and it came down to Rs. 23·19 in December. This is wholesale price. The retail price also had gone up from Rs. 20·77 to Rs. 25·05 in November and in December it came down to Rs. 23·51. The increase has been in the range of ten to fifteen per cent. Without going into further details, I am sure, hon. Members purchasing rice know how the price had gone up. Ordinary rice which was available for Rs. 1-3-0 is now sold for Rs. 1-7-0 if not for more. The price of firewood, casuarina and jungle, has gone up by 50 per cent. The Hon. the Leader of the House may not know by how much the price of meat has gone up. Meat which was selling for Rs. 2 a seer had gone up to Rs. 3 per seer.

Here also my charge against the Government is they have no unanimity so far as this issue is concerned. We may have a good debate. We may try to raise important points for consideration. But our Hon. Ministers, particularly our Hon. the Leader of the House replies to them in a smiling way and the Government feel that the problem has been solved with that. If I can digress a little, the Hon. the Home Minister—unfortunately he is not here now—who is in charge of agriculture and food production took three years to admit that the prices are increasing. The Hon. the Finance Minister—unfortunately he is not also present here just now—along with the ex-Finance Minister of the Government of India went in incognito to some of the shops, retail and other shops. There was no change in the policy of the Government but only the news appeared of this visit prominently and people felt; 'How good our Ministers are. How much they feel for us. They go in incognito'. But the result was nothing. The Hon. the Revenue Minister does not bother about it. He seems to feel: 'These are usual things. Let them go on. Why should you worry about it'. Coming to the Hon. the Leader of the House, he has got the capacity. After all he is the Leader of the Legislative Council. He is a man who had made a mark in the United Nations. He knows how to twist and argue the case. He has done very well while replying to our points last year. Not that I am casting any reflection on anybody. But I only wish to state that when this issue was raised last time, he lost his patience a little and in reply said 'I do not understand all this argument'—he did not use the words 'fantastic arguments'—'When we have taken to planning we have to spend heavily. The tempo of expenditure has increased and with that the purchasing power of the people has also increased. The people have more money in their hands. Go to Nevveli and people there are purchasing cycles, this and that. This is inevitable. And therefore we cannot help it'.

4-00
p.m.

Mr. Chairman, the point is, hon. Members and the Hon. Ministers themselves do not know what exactly is the position and how best they could deal with it. It is not in the spirit of wanting

21st January 1961] [Sri Mohamed Raza Khan]

to criticise the Government that I say all this. Everywhere it is the trouble, the rise in prices; particularly is this difficulty felt by the middle class people. The middle class people with their limited income—their incomes do not increase month by month or year by year even—feel a very great difficulty in this rise in prices. Unless and until the Government have the courage to accept that here was a real problem and they have to solve it, I am sorry to say, this rise in prices will go on and it will go on from bad to worse.

The Hon. Chairman is aware that for the first time this problem was brought to the notice of the National Development Council last year and they themselves have said that there is no use of allowing this huge expenditure on the one side and soaring prices on the other without a measure of control. That there should be some check on the rise in prices had been conceded but it is not for me to suggest how it should be done. The Hon. the Home Minister once put a question to me: 'What are your suggestions?'. It is not for me to make suggestions. If the Government come out with their suggestions, I will give them counter suggestions. The Government are in charge of the administration and first they have to admit that this is a problem and also indicate the solution they have to solve the problem. They should at least think over it. There is no use the Hon. the Leader of the House trying to satisfy me and also the members of this House by replying in his own way. I am sure the Hon. the Leader of the House will have to face the electorate. The Ides of March is coming. He may not give the same reply to the electorate as he may now give here. It is all right they have made some statements after statements in this House. But when they have to face the electorate next year, they will have to face the music and they will have to face heavy music at that. The public have a right to ask what this Government have done in respect of this matter. I now come to the other subject. The Hon. the Lady Minister, as usual, is not here. Not that I complain of. It is good that Ministers are present here. I do not say that they should be present throughout here. At least when eminent people talk, they should be present. We are thankful for the small mercies of the Revenue Minister, for he is present here. I would like to say something about his department. I hope the Hon. Minister is not going away. (Laughter). Just when he leaves, I will talk about his subject! Sir, I may draw the attention of the Hon. Minister to the fact that it took two years for the Government of Madras to note that roads in Madras City are in a bad condition. If they refer to the various debates that took place in this House, they will see that their attention has been drawn on many an occasion to the horrible condition of the City roads. They waited for two years for the heavy rains to set in. It is a sorry spectacle to see the bad condition of the roads in the City. No doubt I admit that something is being done now to improve the position. I do not deny that. But the fact is that it took two years for them to understand the position. Where is the difficulty? Is it a case of financial difficulty? If the City Corporation does not have the necessary resources, we can give them

[Sri Mohamed Raza Khan] [21st January 1961]

the resources. The Government probably think that speeches are being made and questions are being put, and why they should bother this question again in the Governor's Address. I want to bring to your kind notice how indifferent the Ministers—individually or collectively—were to the points brought to their notice. I do not wish to expatiate further. I will take up this question when we discuss the Supplementary Statement of expenditure.

With regard to the Third Five-Year Plan, my esteemed friend—an expert on plans—Sri Kosalram has given some valuable suggestions. I am here paying a compliment to him. I hope some of his suggestions will be carried out. I just like to know one point here. As far as Madras State is concerned, we have provisionally fixed Rs. 291 crores as the outlay of the plan with Central assistance to the extent of about Rs. 190 crores. We have now to find Rs. 100 crores. I do not like to ask, 'Why did you not set a target of Rs. 1,000 crores or Rs. 500 crores?'. But still I would like to say that the Madras State, as far as agricultural development is concerned, has not much resources left. We would reach the zenith particularly after the completion of the Parambikulam Project. But there is the industrial backwardness in our State. We are very happy and proud to note that we have done the best as far as the first plan and the second plan are concerned. Not only have we spent the allotted money, but more than that, we have reached the target set. The Government deserve congratulations on their reaching the targets set. I do not grudge giving them the congratulations. But I would like to ask whether these two factors have been taken into consideration. It is for the Minister to reply, if he so chooses. I do not like to expatiate further.

While I am on this subject, Sir, I would like to say that the new Finance Commission is going about its work. Surely we have implicit faith and confidence in its capacity and in its judgment and wisdom. But I am sorry to say that on a previous occasion, the Madras State was not given a square deal as far as the recommendation of the Commission was concerned. Why is it? We people are always very straightforward, very open, and we always lay our cards on the table. We are solvent when compared to other States. This fact is our real trouble. Whereas other States—I am not trying to bring in any sort of competition between one State and another, every State is part of the Indian Union—are trying to show that they are less solvent—I do not like to use the word 'insolvent'—they have got something more than they wanted. The Madras State, for the reason that it has done very well, did not come in for that kind of help as was necessary. I am sure that when the Finance Commission visits our State, our representatives—Ministers and others—will put the case of the Madras State much better and that it will have a better deal this time. Sir, I do not know how the mind of the Leader of the House is working in this matter.

With regard to agriculture, I need not expatiate much except to say that statistics like production has increased so much do not convince the public. As was stated by many an hon. Member,

21st January 1961] [Sri Mohamed Raza Khan]

the accounts given and statistics furnished may not be quite correct. It is stated that agricultural production has increased. Still, why is it there is not surplus in the State? That is the question. Why is it that prices are not coming down? After all the Madras State is not an exporting State except in the case of a particular variety of rice which is sent to Travancore, Malabar and Cochin. The rest is consumed here only. Therefore, I feel that Government should check up these reports that are given regarding agricultural production. They should see whether they are correct.

As regards electricity, the Minister for Electricity is not present here. I think he is not in Madras for the last one week. We have got a very good record as far as electricity development is concerned, particularly after the completion of the second phase of the Kundah Project. We are very happy that the Madras State in spite of the limited financial resources has done very well. I am happy to note that in the third plan we are going to the third phase of the Kundah Project, and other projects like the Mettur Tunnel Scheme and the Parambikulam Project.

I now come to the Industries Department. I do not deny the fact that, taking into account the backwardness of the State, the Madras State has a good record in respect of the industries. Something substantial is being attempted or already attempted. I have no quarrel on this point. The investigation which is going on in regard to the Cauvery Basin Scheme is good. If nature is really helpful, we should be able to do better. Efforts are being made to locate a steel plant in our State and for sending 2,000 tons of coal and iron for preliminary examination. I do say that the Government have to be very careful in these matters. It is not for the luxury of having an industry or for the luxury of launching on a scheme, that the scheme should be launched. The scheme must produce results.

The hon. Member Sri Kosalaram referred to the location of the heavy Electrical plant in the State of Madras. We on this side of the House also feel that a heavy electrical plant should be set up in this State having regard to the availability of labour and other facilities. I know it is entirely a matter within the discretion of the Government of India. It is for them to decide where it should be located. Let me not talk too much on that. By talking too much, sometimes we lose it. Therefore let us be a little wiser on this matter.

Sir, now I would like to come to the other aspects of the Address. The Hon. Minister in charge of Industries, our Hon. Leader of the House has rightly insisted that as far as our State is concerned we have to depend more on small-scale and medium-scale industries. But what is the real position of these small-scale and medium-scale industries? I do not know whether the hon. Members representing the districts are aware of the fact that during the last three years many of the small factories which were depending on coal and iron have been closed. I do not know whether this has been brought to the notice of the Government.

[Sri Mohamed Raza Khan] [21st January 1961]

What are the reasons that led the factories to close down? The difficulty is that. For the last three years the supply of coal in Madras has been very limited. Even the allotted quantity, they did not get. It may be due to the bottle-neck in the railways or due to other things. But it is a fact that most of the factories had to close down for lack of coal and iron and other materials. I do not know what the Government are doing to solve the difficulty. If today they are getting some coal and iron it is because—I was surprised to learn this—the price of coal has gone up to Rs. 100 as against the controlled rate of Rs. 25. This is the real difficulty and I think the Government should tackle this problem immediately.

Sir, the hon. Member Sri Kosalram made a very valuable suggestion, possibly because he heard certain speeches made on the floor of this House. I think the other day the hon. the Leader of the Opposition in his speech on the Draft Outline of the Third Five Year Plan referred at length to the question of communications and said that unless and until there was improvement in that direction there won't be any improvement in industries in this State. He even suggested that the railway line not only up to Bezwada but up to Calcutta should be doubled. If this is not done, commodities necessary for the industries to flourish in this state will not be available. Therefore the first and foremost thing that this Government should do is to convince the Government of India of this necessity. Although there is reference to various railway expansion schemes in the third plan, so far as the South is concerned, I am definite nothing will happen. I am very definite about it (Laughter). I say this because right from 1946 up till now I do not know how many times the Hon. Minister for Home in charge of this particular subject had been representing to the Central Government. I think he should have replied to about 150 questions on this subject—I speak subject to correction—and every time he told us that this Government had made representations to the Government of India and they were convinced of our necessity. But the result of all that is, nothing has happened. Therefore I am not very hopeful or sanguine in this matter of development of railway facilities in the South. The various industries located in the south are vitally affected because of this bottle-neck in railway transport. I am sure the Hon. the Industries Minister will raise this matter again and see that something is done to sustain our industries.

In this connection I wish to refer to another matter. In regard to the price of cement and other things, I think there is an all-India price. In spite of long distance transport the price is the same wherever the supplies are made. But I am told it is not so in the case of coal. The price varies from State to State. This difference in price affects the industries to a very great extent. Sir, it is not only coal and iron that is in short supply in this region. Even other materials such as copper, zinc and various other alloys are in short supply. If our demand is 4,000 tons for a period of say five to six months, we hardly get 500 tons. These

21st January 1961] [Sri Mohamed Raza Khan]

are important matters which the Hon. the Industries Minister who is anxious to develop our small and medium-scale industries should take note of and do something to remove the difficulties. Mr. Chairman, I have never talked in the spirit of our State versus another State and so on. The fact is the Government want to develop the industries in this State. But I find people from Bombay and Calcutta—you will be surprised to learn that—are able to send goods worth crores of rupees to this State at a competitive rate. How is it that they are able to do it which we cannot do? Is it that the labour is so cheap there? No at all. The Hon. the Industries Minister might not be aware of the fact, as to what little we are producing even according to the changed weights and measures introduced by them of course under the orders of the Central Government. We produce very little and there is a great deal of dumping of goods on this State from the other States. This is an important factor which the Hon. Minister should take note of. I concede our Hon. Minister who had been to the UNO might not have been in touch with the present conditions here. He was more worried about Congo and other things. (Laughter.) I really sympathise with him. He must get himself interested in these matters also. I leave it at that.

Sir, about electricity, I would just like to make one reference. What about the atomic power plant about which we are all so hopeful? I would like to know whether any steps have been taken in regard to this matter.

Now, Sir, I come to the portfolio held by our Hon. Minister Sri Manickavelu. I hope you will remember, Sir, last year or the year before the last, I said in a humorous way that he was the one Minister who never remembered that he was also in charge of Medicine and Public Health. Though I might have made that point in a humorous way, the fact is he has so much work to do on the land revenue side, the sales-tax side. With the land ceiling Bill on hand, he has practically no time to give to other things. I do not like to repeat the same arguments now because the Hon. Minister is at the fag end of his term. What would happen next year, God alone knows. But let me not bother him on that. In regard to the working of these hospitals, the fact is, many difficulties have been brought to the notice of the Hon. Minister. In certain respects we know the hospitals are working efficiently. I do not deny it. But what has been done to solve the problem of over-crowding in hospitals. Take for instance the General Hospital. The sanctioned bed strength is 1,200 but the actual strength of in-patients is 1,800 or 1,900. Unfortunately some people get sick because of your policies. (Laughter) That is also possible. When some people see the Government policies they become sick and get into the hospitals. I only make this remark in passing. But I would like to know how the present strength of doctors and the other staff can cope up with their work. Was anything done in this direction? This point was raised by the hon. the Leader of the Opposition—unfortunate I have to use the name

[Sri Mohamed Raza Khan] [21st January 1961]

of the hon. the Leader of the Opposition often and sometimes he might not agree with the interpretations I put on his suggestions—and he wanted to know what has been done by the Government to solve this problem of overcrowding in hospitals. Why is there so much overcrowding in the hospitals? What should be done to relieve this overcrowding? Are the Government able to give the necessary satisfaction to the patients who come into the hospital? The Hon. Minister is not a doctor and he may not know the difficulty. If the sanctioned bed strength is 5 and there are 50 patients it is humanly impossible for a doctor however kind and honest he might be to attend on all these patients with that amount of efficiency that is necessary and called for. So far nothing has been done to solve this problem of overcrowding.

Then, Sir, we raised another issue namely the resignation from Government service of about 80 doctors. When we want more and more doctors for our hospitals, we see men already in service leaving it. Doctors who have been working in the city for the past five years, seven years, nine years and even twelve years have resigned their jobs and left the service. Did the Government enquire into the causes for such resignations?

I raised also the question of improving the Royapettah hospital. The Hon. Minister was kind enough to visit the hospital incognito. That hospital lacks many things and requires improvement. Even ordinary and small instruments for treating patients are lacking there. There is no electro-cardiogram in that hospital. Through the kindness of the Hon. Minister I understand one has been supplied to that hospital. (Sri T. P. Srinivasavaradan: It has not yet been planted). The hon. Member's interruption is very helpful. I understand that the machine has been received but not yet put in working order. Anyhow if not in 1961 in 1962 it will begin to work. It does not matter. In our country months and years do not bother us. We are accustomed to that way of life.

Sir, if the Hon. Minister had visited the hospital in the hours between 7 and 9 a.m. he would know the real state of affairs. People passing along Peter's Road or in front of the General Hospital Road could realise the horrible condition of the people coming to these hospitals for treatment. They are made to wait on the road—the people with all sorts of diseases and with high temperature are made to wait on the roads. It is a miserable sight to see. What is more? For one thousand or one thousand and five hundred patients, we have hardly one or two doctors. One gives medicine and another gives injections. This work may start by 7 a.m. and go on till 12 noon or 1 p.m. The Government will have to make improvements to the hospital, and must have more staff. I am happy that Sir A. L. Mudaliar rightly said at a meeting in Hyderabad 'What are these out-patient departments? They are like markets.' I may say that they are worse than fish

21st January 1961] [Sri Mohamed Raza Khan]

markets. The Hon. Minister in charge of hospitals should improve things. The Government are spending large sums of money, and they have to improve the position in the hospitals.

Formerly, Sir, there were certain codes of conduct with regard to the touring of officers—heads of departments. I do not like to mention here the names of persons. Take the head of a Department. Some of our officers have become Deputy Ministers or Joint Ministers. They feel, 'Why should our Ministers alone go on tour?' Our Ministers for twenty-five days in the month are outside Madras. This contagion has seized our officers also. They feel, 'Why not we also do likewise.' They do not stop here. They say, 'Please garland us.' All right; they are garlanded. They do not stop here. They say, 'We will make some speeches.' They make speeches on controversial matters which relate to the work in the legislature, and about which there is bound to be difference of opinion. They make such speeches. For the first time in the State of Madras Sri Kosalram made a reference to the advice given by an officer to the Minister—not the present Minister. Matters relating to the medium of instruction are being talked of unfortunately by the officers. This tendency should be stopped. I know the Hon. Sri Venkataraman has got the easy way of giving an evasive reply like, 'You put a separate question on this'. But the fact is that it has been brought to notice that matters like this have been talked about. The Government will have to stop them. The Madras Government are proud of their traditions and the manner in which their affairs are being conducted. We have a code of conduct for our officers. I am sorry to say that it is being shattered now. The Government do not take cognizance of it. Our officers must observe their code of conduct. In spite of the criticism I have made in the last twenty or twenty-five minutes, I do not deny the fact that the Madras Government have got very good record. Particularly I am happy to say that we have a stable Government in Madras. The feeling in the neighbouring States is that there is a stable Government in Madras, and that they are doing well. But let not this Government rest content with their laurels. They have to present something new. The public should be satisfied that the Government have done their job. I am sure we will have another opportunity during budget discussion to speak on these things. We will then make some more remarks. When we go to the electorate next year in January—I see nervousness in the party even from the beginning of this year—I do not know what will happen. The Government will have to go to the people and tell them, 'Here is the record of work; we have achieved so much'. That will be the decisive factor. It is not my speech alone or the reply given to it that will count. The electorate will decide the issue in 1962. The Government will have to tell the public whether they have done well to the extent they were expected by the public. The Government will have to do things to the satisfaction of the public. I leave the matter at that Sir.

Thank you, Mr. Chairman.

[21st January 1961]

* **SRI B. K. NALLASWAMI :** கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் பிரேரேபித்த கவர்னர் பெருமானுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் பிரேரேபணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கவர்னர் பெருமானுடைய உரையிலே மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நாம் என்ன சாதனைகளை செய்யப் போகிறோம் என்பதைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதோடு மட்டுமல்லாமல் இந்த சபையிலே சென்ற தடவை கவர்னர் பெருமான் அவர்களின் மீது நடந்த விவாதத்தின்போது சபை தீர்மானித்த பல விஷயங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தாரால் ஏற்கப்பட்டு மூன்றாவது திட்ட வடிவிலே நம் முன்னே வந்திருக்கிறது. குறிப்பாக தூத்துக்குடி துறைமுகத் திட்டம், சேலம் இரும்பு உருக்காலை, நெய்வேலி போன்ற பல முக்கியமான திட்டங்கள் எல்லாம் ஏற்கப்பட்டு மக்களுக்குத் திருப்தியளிக்கக்கூடிய முறையிலே இன்று மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் உருவாகி இருக்கிறது. என்றாலும் கூட சில குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். குறிப்பாக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தும்போது நிறி மந்திரி அவர்கள் விவசாயத் துறைக்கும் தொழிற் துறைக்கும் இருக்கக் கூடிய மிக அதிக பட்ச வேறுபாட்டை கணக்கெடுத்து இரண்டிலும் முன்னேற்றத்தில் தாரதமியம் மிகவும் இருப்பதால், தொழில் துறையில் ஏற்பட்டிருக்கிற அவ்வளவு முன்னேற்றம் விவசாயத் துறையில் ஏற்படாத காரணத்தால்தான், உணவுப் பொருள்களின் விலை குறையவில்லை என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே சிறிய தீர்ப்பாசனங்களுக்கு நாம் கேட்டிருந்த தொகையில் கணிசமான அளவு குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணருகின்றோம். அது மட்டுமல்ல, மற்ற விவசாயத்துறை அபிவிருத்திக் காகவும் தொழில் துறையிலும் சில கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய அபிப்பிராயத்திலே விவசாயம் சரியாக இருந்தால்தான், உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி போதிய அளவு இருந்தால்தான், அந்த அஸ்திவாரத்தின் மீது உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசிகள் கட்டுக்கடங்கியிருக்க முடியும். ஓரளவு இன்றைய நிலையில் உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி கட்டுக்கடங்கித்தான் இருக்கிறது என்று—ஏறக் குறைய கிராமத்திலிருந்து வருகிறவன் என்ற முறையிலே—நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் ஸ்ரீ ரசாகான் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். “சில மாதங்களுக்கு முன் அரிசியினுடைய விலை ரூ. 25 ஆக இருந்தது. இப்பொழுது ரூ. 23 சொச்சமாக இருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் ஒன்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. விவசாயி உற்பத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய பொருள்கள்—பிண்ணாக்கு முதலியன இன்று என்ன விலையில் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள்

21st January 1961]

[Sri B. K. Nallaswami]

அறியமாட்டார்கள். கால்நடைகளுக்கு வேண்டிய பருத்திக் கொட்டை போன்றவைகள்கூட இன்று சாதாரணமாக 30 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது. மூன்று ரூபாய்க்கு வாங்கிய பருத்திக் கொட்டையை இன்று விவசாயிகள் 6 ரூபாய்க்கு வாங்கக்கூடிய நிலைமையில் சில சமயத்தில் இரட்டிப்பாகக்கூட வாங்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். இன்று அதிகமாக அரிசியினுடைய விலை உயரவில்லை என்றால், அல்லது கட்டுக் கடங்கியிருக்கிறது என்றால், அதைப்பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, சாதாரணமாக பட்டணத்திலும், கிராமத்திலும் நடுத்தரமாக வாழ்கிறவர்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், உயர்ந்த வாழ்க்கை வாழ்கிறவர்களை எடுத்துக்கொண்டாலும்கூட, எந்த அளவில் அவர்கள் உணவுக்குச் செலவழிக்கிறார்கள், எந்த அளவு ஆடம்பரப் பொருள்களில் செலவழிக்கிறார்கள் என்பதையும் ஒரு கிராமத்தான் உணவுக்கு என்ன செலவழிக்கிறான், ஆடம்பரப் பொருள்களுக்கு எந்த அளவுக்கு செலவழிக்கிறான் என்பதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், நமக்கு இந்தக் குறை கூறுவதற்கு நா வராது என்பதை நான் திட்டவாட்டமாக சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் விவசாய உற்பத்தி பெருக வேண்டுமானால் இயற்கையான முறையில் விலைவாசிகள் குறைய வேண்டும். அந்த முறையில்தான் இன்று இருக்கக்கூடிய ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆயினும் தஞ்சாவூரில் அறுவடை ஆகியிருக்கிறது. அறுவடை காலத்திலே விலைவாசிகள் குறையும். அறுவடை முடிந்தவுடனே ஒன்றிரண்டு ரூபாய் அதிகமாக இருந்தால், பல துறையின்களாக நான் கண்ட உண்மை. ஆகையால் ஏதோ இரண்டு ரூபாய், ஒரு ரூபாய் வித்தியாசம் ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று குறை சொல்லும்போது, பழைய உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி சரித்திரத்தை நாம் பார்த்தால், இப்படிச் சொல்ல முன்வரமாட்டோம். முதலில் நாம் கவனிக்க வேண்டியது, விவசாயிக்கு உற்சாகம், ஊக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுக்குக் கட்டுப்படியான விலை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். கொழிலாளர்கள் ஸ்டரைக் செய்தால் உலகத்தில் ஒன்றும் கெட்டுவிடாது. விவசாயி ஸ்டரைக் செய்தால் என்ன ஆகும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அது ஜீவாதாரமானது. ஆகவே அந்த சிந்தனையில் ஈடுபடாமல் குறை சொல்லவில் மட்டுமே இருக்க வேண்டாமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரிசி விலையைப் பொறுத்தமட்டில் அரிசி விலை கட்டுக்கு அடங்கியிருப்பது வரவேற்கவேண்டிய விஷயம். பாராட்டவேண்டிய விஷயம், அதற்குக் காரணம் அரசாங்கம் கைக்கொண்டிருக்கும் முறைதான். முன்னையெல்லாம் அரிசி கொள்முதல் காலத்தில் கொள்முதல் செய்தால் லட்சக் கணக்கான மூட்டைகளை பாங்கியில் வைத்திருந்து பின் லாபம் வரும்படி விற்பதுபோல் இன்று செய்ய முடியாது. ஒரு சில நாட்களுக்குத் தேவையான நெல்லைத்தான் அவர்கள் கொள்முதல் செய்யமுடியும். அந்த முறையில் நெல் விலை ஏறுவதற்கு முடியாத ஒரு நிலைமை இன்று நாட்டில் ஏற்பட்ட

4-30
p.m.

[Sri B. K. Nallaswami]

[21st January 1961]

டிருக்கிறது. அரசாங்கம் கூட சில காரியங்களில் விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்யவேண்டும். உதாரணமாக, பின்னாக்கு ஏற்றுமதியினால் அதன் விலை அதிகமாகிவிட்டது. விவசாயிக்குத் தேவையான எந்தப் பண்டங்களையும் ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அரசாங்கம் முன்வரக் கூடாது. இன்றுகூட விலைவாசிகள் குறைவதற்கு அரசாங்கத்தில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நாம் படித்தோம். புளி, மிளகாய் போன்றவைகளின் ஏற்றுமதியைக் குறைக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஸர்கேலா போன்ற திட்டங்களால் நூறு கோடி ரூபாய் இறக்குமதி மிச்சமாகிறதென்று கூறப்படுகிறது. புளி, மிளகாய் ஏற்றுமதியால் எத்தனை லட்சம் ரூபாய் வரப்போகிறது? பிரமாதமாக ஒன்றும் கிடைக்கப் போவதில்லை. அதேமாதிரி கடலை எண்ணெய் விலை மிகவும் அதிகமாகப் போய்விட்டது. கடலை எண்ணெய், புண்ணாக்கு ஏற்றுமதிகளைக் குறைக்க வேண்டும். இவைகளை யெல்லாம் குறைப்பதற்கு வேண்டியவைகள் நாம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வெளிநாட்டு செலவாணி வேண்டும் என்பதற்காக புளியையும், மிளகாயையும் ஏற்றுமதி செய்து மக்களுடைய அதிருப்தியைப் பெறவேண்டியதில்லை என்பது என் பூரணமான கருத்து. அதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சென்ற பட்ஜெட்டின்போது சில நல்ல திட்டங்கள் எல்லாம் போடப்பட்டிருந்தன. நான் அப்பொழுதே விவசாயம்கூட விஞ்ஞான முறையில் பெருக வேண்டுமென்ற கருத்தைக் குறிப்பிட்டேன். அந்த முறையில் பூமி ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டு எந்த பூமிக்கு எந்த சத்து தேவை என்பதை ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் கட்டாயமாக நாம் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்று நமக்கு இருக்கும் உரங்களில் சில ஒரு பூமிக்கும் பிரயோசனப்படாமலிருப்பதால், அவற்றைச் சில விவசாயிகள் உபயோகிக்காமல் இருந்துவிடுவதால், அவை நாளைவில் சத்து குறைந்துபோய் உபயோகமற்றதாய் ஆகிவிடுகின்றன. கரும்புக்குச் சில உரத்தைக் கொடுத்தார்கள். அது சிறிது காலம் கழித்து வீணாகிவிடுகிறது. அது ஏனென்றே தெரியவில்லை. நமக்கு அது விவரங்கள் விளங்கவில்லை. ஒன்றும் படிக்காத விவசாயிக்கு என்ன தெரியுமென்பதை நாம் சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். நாம் இதிலெல்லாம் கவனம் செலுத்தி, தாலுக்காவாரியாக, ஜில்லாவாரியாக மண்ணை சோதனை செய்து எந்தெந்த ஜில்லாவுக்கு எப்படிப்பட்ட உரம் தேவை, எந்தெந்த தாலுகாவுக்கு எப்படி உரம் தேவை, எந்த அளவுக்கு உரம் தேவைப்படுகிறது என்பதை நிர்ணயிக்க வேண்டும். சில நாட்களுக்கு முன்னால் ஒரு அதிகாரியை நான் சந்தித்தபோழுது அவர், 'தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஆயிரக்கணக்கான டன் உரம் உபயோகம் இல்லாமல் கூட்டுறவு சொசைடிகளில் இருக்கிறது' என்று சொன்னார். காரணம், அந்த உரம் அங்கு உபயோகப்படவில்லை. அதை ஆராய்ந்து தேவைப்படும் இடத்திற்கு அனுப்பியிருந்தால் அந்த உரம் தஞ்சாவூர் போய்த் தேங்கிக்கிடக்க வேண்டியதில்லை, கோயம்புத்தூரில் அது

21st January 1961] [Sri B. K. Nallaswami]

தேவையாக இருக்கலாம். நஞ்சைக்கு உபயோகம் இல்லாமல் புஞ்சைக்குச் சில தேவையாகியிருக்கலாம். கரும்புக்குத் தேவையாயிருக்கலாம். ஆகையால் இந்த மாகாணம் முழுவதும் மண் வளம் சோதனை செய்யப்பட்டு எந்தெந்த மண்ணுக்கு என்னென்ன உரம் தேவை என்பதை நிர்ணயித்து ஒவ்வொரு தாலுகா வாரியாக, ஜில்லா வாரியாக ஒரு கணக்கு நீவிரமாக, வேகமாக எடுக்க முயற்சி எடுத்து செய்தால் உரம் வளத்தைத் தவிர்க்கவும், நல்ல உரத்தைப் போட்டு விவசாயி உற்பத்தி அதிகமாகவும் வழி செய்ததாகுமென்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். சென்ற பட்ஜெட்டிலே ஜில்லாவுக்கு ஒரு மண் பரிசோதனை நிலையம் ஏற்படுத்தப் போவதாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தது. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அது இன்னும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை என்று நான் கூறவிரும்புகிறேன். இது எத்தனையிடத்தில் ஏற்பாடாகியிருக்கிறதென்றும் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் மண் பரிசோதனை செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்பதை நான் வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கடைசியாக என்னுடைய ஜில்லாவைப்பற்றி ஒன்று. பரம்பிக்குளம் திட்டத்தை நாங்கள் எல்லாம் வரவேற்கிறோம். ஆனால் பரம்பிக்குளம் திட்டம் வருவதனாலும் சிறிய நீர்ப்பாசனங்களுக்கு எல்லாம் எங்கள் ஜில்லாவிலே பணம் ஒதுக்கப்படமாட்டாது என்று நான் அறிகிறேன். எங்கு உற்பத்தியானாலும், நாட்டுக்குப் பொதுவாக உற்பத்தியாகிறது. உணவு உற்பத்தி அதிகமாக வேண்டுமென்றால் மற்ற தாலுகாக்களுக்கும், ஜில்லாக்களுக்கும் உள்ள சிறு நீர்ப் பாசனத்திற்கான திட்டம் இங்கு நிறுத்தப்படக்கூடாது என்பதை மட்டும் வற்புறுத்திக் தெரிவித்துக்கொண்டு நான் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair)

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Deputy Chairman, Sir, this year's Address of the Governor is a very tamed one. Generally it used to contain one or two statements to surprise us. But this year there is nothing unusual or uncommon that has been stated in the Address.

In the Address mention has been made about the bad condition of the roads due to the heavy rains in November last. The Address states: 'In view of the bad condition of the roads in Madras City the Government have decided to step in and to repair the major thoroughfares for which funds have been placed at the disposal of the Corporation'. In the City of Madras certain thoroughfares are classified as major and certain others are classified as minor. But you know almost all the roads, are major thoroughfares. The Kutcheri Road, the Triplicane High Road and so on are major thoroughfares though they may not come under Government's classification of major thoroughfares. Even though two months have elapsed the roads have not yet been repaired. The Triplicane High Road, the Pycroft's Road and some other roads still continue to be in a very bad condition. This causes damage to the motorcars and harm to the pedestrians and cyclists. My submission is both the Government and the Corporation have been callous and they

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [21st January 1961]

have not yet repaired these roads. However I am quite sure before the Queen's visit most of these roads will be repaired. I wish we had frequent visit of V.I.Ps. to act as an incentive for the Corporation and the Government to repair certain major roads at least. I am sure Mount Road will be kept in a good condition by the time the Queen visits this city. The Government cannot afford to neglect some of these roads. I do not know why during nights also this repair work has not been done. Anybody who has visited the Western countries would know that such repair work is carried on during nights also. When I happened to be there in one of the countries, a big water pipe burst and within 24 hours the whole thing was repaired. People worked at it during night and day. It is what they do there. Sir, roads in certain parts of the city especially in Kodambakkam, West Mambalam and other places were under water during the rains and they are still in a very bad condition. The Corporation has neglected these areas and nothing has been done to improve the roads there. I wish something is done to repair these roads instead of waiting to take advantage of the visits of very important personalities.

4-40
p.m.

Then, Sir, the Address states '... and the expectation of a bumper harvest is easing the price situation'. This is certainly not so. As has been pointed out by my hon. Friend Sri Raza Khan, the prices are going up and up. Regarding fair price shop, the Government with all good intentions started these fair price shops. But you know how it has been misused or abused by the unscrupulous people. The rice is to be sold at 0.73 nP. a measure. But unfortunately these unscrupulous people, the traders finance the poor people and purchase the rice and sell it at a higher price. I am really sorry to say this. I do not blame the Government for it. But they should have exercised greater control over the sale of this rice. They could have had some sort of rationing when they opened these fair price shops.

Then, Sir, it is stated that a high priority has been given to agriculture in the Third Plan as if that was not so in the earlier Plans. I should like to quote what has been stated in the Draft outline of the Third Plan. 'During the First Five Year Plan the food production has increased from 38 lakh tons to 44 lakh tons. During the Second Plan, the target of increased food production was originally put at 12.79 lakh tons. That is the Government expected about 56.79 lakh tons. They got only 53 lakh tons. So you will find that when the Government plan for a higher figure, the actual realised is only a lower figure. In the Third Plan the Government want to achieve the target of 70 lakh tons for attaining self-sufficiency. In a normal year the additional food production to be aimed at is only 17 lakh tons. I do not know whether the Government are going to get this additional food production; because in one of the administration reports of the Agricultural Department (for the year 1958-59) it has been stated that the additional production of cereals realised and verified by the Revenue Department was only 3.98 lakh tons as against the finalised target of 6.37 lakh tons. The Government could realise only 50 per cent

21st January 1961] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

of the target production. The shortfall, it was explained, was largely due to several factors. One was shortage of trained technical personnel. I do not know what the Government are going to do to solve this problem of shortage of technical personnel. Then there was short supply of ammonium sulphate and other chemical fertilizers. There has been no improvement in the supply position of these chemical fertilizers. They continue to be in short supply. Of course it is stated that the Neyveli project would come to our help. Another difficulty pointed out was the procurement of tractor spare-parts and others. Still that condition prevails. The revised import policy of the Government of India was yet another difficulty in the realisation of the target production. The tight foreign exchange position was another reason as also the non-availability of labour in season. How are the Government going to solve all these problems. It is again stated in the report that the procurement of improved seed was not up to expectations as the premium offered was not attractive. It is further reported that some schemes could be implemented only late after prolonged correspondence with the Government of India. This has been the case not only with the Agricultural Department but with all other departments. I would like to know whether the position still continues to be the same or are we likely to move forward with the Government of India. With the Government of India it is difficult to get immediately what we want.

Sir, coming to electricity, I should say we have made much headway and the Government deserve to be congratulated. But the point I wish to make is this. A few months back when the Electricity Board Budget was discussed the Hon. Minister for Electricity stated that the question of reduction of tariff rates and the minimum guarantee especially in villages in backward areas was under the consideration of the Government. Some of the hon. Members from Coimbatore stated that a deposit of Rs. 55 per horse-power was demanded. Normally the ryots used pumps with 3 to 5 H.P. and they had to deposit Rs. 250 irrespective of the current consumed by them. This caused great difficulty to ryots and this was brought to the notice of the Hon. Minister again and again and he had promised to consider this question. Very recently also in November during one of his tours in Salem district he is reported to have stated that the Government were examining the report submitted by an expert on this question of reduction of the tariff rate and the minimum charges. Two months have elapsed—the statement was made on the 12th November 1960—and we do not know what decision the Government have taken on this important matter. Sooner their decision is known the better it will be for all.

Next I would like to refer to the question of unemployment. I went through the draft outline of the Third Plan. What is the number of persons unemployed and what is the number of persons under-employed, all these are not given there. In the draft outline of the Third Plan given out by the Government of India, the particulars furnished relate to the whole of India. State-wise particulars are not available. I would like to know what steps the

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[21st January 1961]

Government are going to take to solve this problem. No mention has been made about it here. There are two kinds of unemployment so to say. One is unemployment and the other is under-employment. There is under-employment in rural areas. You know agricultural labourers have work only during the agricultural season for certain months in the year. They do not have work during the other months. Now how are the Government going to give full employment to them. It has been stated that many projects have been included in the Plan which would call for the employment of large number of skilled and semi-skilled labourers, projects such as irrigation, flood control, land reclamation and so on. It has also been stated that to provide maximum employment these projects would be carried out in close co-operation with the local block organization. But I do not find in the draft outline of the Third Plan given out by our Government any scheme to give employment to these under-employed people. The achievement under the Second Plan to provide additional opportunities of employment is likely to fall short of the original target with the result that the Third Plan may start with a backlog of unemployment greater by about 2 million than at the start of the Second Plan. This is what is stated in the draft outline of the Third Plan of the Government of India. It is also estimated that the new entrants to labour force in the Third Plan period would be about 18 million. That is, this 15 million is for the whole country. How much of this 15 million you will have is not stated. As regards unemployment you will find it largely confined to those educated people in the urban areas. The draft outline itself concedes that '... incidence of unemployment in urban areas is particularly high among young men who have completed their secondary education or junior college education. The problem of such persons needs special attention'. Educated unemployment, I mean, unemployment in the case of educated people is a great menace to society. They become communists, this, that and so on. Therefore it is the duty of the Government to see that educated people are employed and that they are not kept idle. Even if the Government took up intensive agricultural production they can give employment to some under-employed people. They cannot create sufficient fresh jobs for the unemployed people. The Government have started industries and industrial projects. These modern industrial projects can only employ highly skilled technical people. Therefore we find that there will be still this unemployment problem facing us. Something must be done to solve this problem. The Government of India have stated that it would take a good deal of time to create conditions of satisfactory and full employment. Of course, it may take . . .

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I would not take more than fifteen minutes. I shall try to finish within ten minutes more.

(Mr. Chairman in the Chair.)

MR. CHAIRMAN : The bell was rung already.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : You kindly allow me five minutes more, Sir. I will finish within five minutes.

21st January 1961] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

It is stated that compulsion will be enforced in the age group of 6-11. I should like to point out that in most of the 23,500 schools there are no teachers. The Government's compulsory scheme and the mid-day meal scheme are very good. But if these schools are without teachers and under-staffed, then these schemes will have only publicity value. I have stated in my amendment that Statutory Committees should be appointed for ensuring proper conditions of service for teachers and Government employees in the State. I request Government to appoint Statutory Committees for civil servants on the lines of the Whitley Councils and Statutory Committees for teachers on the lines of the Burnham Committee. Many schools are given only temporary recognition. Hundreds of high schools and elementary schools are given temporary recognition only. How can teachers in those schools have any security of service unless those schools are permanently recognized. They cannot be employed permanently unless the schools are recognised permanently. I wish that this question is taken up for consideration.

The last thing that I wish to state is this. I am sorry I have to refer to two speeches made by the Director of Public Instruction. One is what he said at Tiruchirappalli namely that the education experts misled the former Minister Sri T. S. Avinashilingam Chettiar in giving up the study of English in the lower classes and introducing it in the higher classes, and not the politicians. Soon after we attained Independence, every State wanted to switch over to the medium of the regional language, and educational experts did not mislead the former Education Minister. Whatever it is, is it proper on the part of a civil servant to say that politicians did not mislead, and it is only the educational experts that misled? This is one thing. The second thing is, was the former Education Minister Sri T. S. Avinashilingam Chettiar such a person as not to understand what was good and what was not?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I just interrupt the hon. Member? At that time the present Director of Public Instruction was only an Educational Officer of the Corporation of Madras. So it was unnecessary for him to give advice.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : In one of the papers it was stated that as District Educational Officer, Salem, he had said 'I think that English should be started in the third standard'. I do not know whether a civil servant could give out what he told his superior officers. About the selection examination, he stated at Tirumangalam in 1959 that there need not be any selection examination. I brought the matter to his notice and the Hon. the Minister for Education. Just two months back, he stated at Tiruvellore at a meeting of headmasters that there need not be any selection examination. This is a policy question that should be decided by the Government, and then it should be referred to the Board of Secondary Education. I happened to be a member of that Board of Secondary Education. It is stated in the rules of that Board of Secondary Education that a headmaster should present only those students who, in his opinion, are fit to sit for the examination. So the State Government's policies are not to be

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[21st January 1961]

given out by the Director of Public Instruction, however eminent he might be. My difficulty is that the headmasters are thrown into a confusion. They should know which should come from the Government and which should not come from the Head of the Department.

I thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Sri S. Natarajan will now speak. I fix 15 minutes for each speaker.

* SRI S. NATARAJAN : Mr. Chairman, the Governor's Address is an occasion for us to make a general review of the work done and the programme ahead. The Address that was given to us was characterised by some as a tame Address, but I feel that it is an Address which gives us hope or perhaps an Address intended to satisfy hunger by hope of food without the chance of the food ever coming. It is pointed out that in the third five-year plan, our food production will be 70 lakhs tons per year. Yet Sri Srinivasavaradan gave us the record of progress in the first plan and in the second plan. In the second plan where we say that we have achieved our targets and that we have even exceeded our targets, food production is only 50 per cent of what we had planned for. There may be several reasons for it. It is not clear if those reasons have been removed. Those reasons are likely to operate and probably other reasons may come in. But to say that 17 more lakhs tons foodgrains will be produced and therefore there will be sufficiency in food, while it is a very desirable objective, is not likely to be fulfilled, and therefore is likely to produce great disappointment at the end of the plan. I would in this connection commend a policy to the Government of Madras of not making big promises but modest promises which can be fulfilled and also doing something more than that. Such a position would certainly be very realistic.

Sir, reference was made to prices. It is unfortunate that the Governor's Address does not make any reference at all to the soaring prices. Perhaps there is an impression with the Government that this problem need not cause any worry to anybody. Sri Raza Khan quoted from the statistics supplied to us this morning that wholesale prices had gone up. The distinguished Member Sri Nallaswamy has said that the increase is only about Rs. 2, we should not feel worried about it, and that this very small increase is inevitable. But if this should be compared with the prices that were prevailing in 1955 and 1956 at the commencement of the second plan, then we will find that the increase is not just Rs. 2, but it is Rs. 10. It has been an increase of Rs. 2 every year. Compared to the price index given—also supplied by the Government this morning—the price index has increased by 580 points as against the 100 points of the 1939 standard. It is not just an increase of Rs. 2. It is 5.8 times increase in food prices. Now, this increase in price month to month appears to be a small rise by a few annas or a rupee. We may say that it is a little increase.

21st January 1961]

[Sri S. Natarajan]

But the cumulative effect of the increase is very great. Against this increase, the average income of the person has not shown, that increase. In the statistics supplied recently, the national *per capita* income is stated to have gone up by four per cent in the second plan. But the cost of living has gone up by 500 per cent. What is this four per cent increase in the *per capita* income compared to the 500 per cent increase or 588 per cent increase in the cost of living? No wonder, Sir, caricaturists in our papers are representing our Finance Minister as peering with a powerful magnifying glass to see where the common man is, weighted and pressed by the heavy weight of prices, thanks to the first plan and the second plan and now the third plan with the possibility of a target of Rs. 12,000 crores. This is a matter on which some serious attention must be bestowed. This is not to be taken up lightly. If the *per capita* income and the price index are increasing at the same rate, then we can say, 'Well; here is money and here is expenditure, and both are balanced'. But when the *per capita* income increases at a low rate and the prices increase at an enormously high rate, it only increases the burden of the people. This is a matter which calls for very serious attention. It is true that the cost of agricultural operations is increasing. Yet the Government should do something to bring down the prices of the essential food articles. This may be done by a scheme of subsidising agricultural production so that while the agriculturist gets sufficient money for all his labour and for the raw materials he is using, the people also will be getting their food at reasonable prices. Some kind of stabilising has to be done. Perhaps an investment by way of subsidy would go a long way. This is a matter which has got to be seriously examined, and I do hope that the Government will take measures to do something in this direction.

Sir, on the last occasion when we were discussing the Budget I made a reference to the housing conditions and the way in which some of the housing societies especially the City Improvement Trust were working. I also referred to the fact that the Government employees were finding it extremely difficult to get accommodation. They are often placed in such circumstances which make it difficult for them to discharge their work efficiently. I pleaded that the Government should consider that as a first charge and provide accommodation for their own employees. I expected that something giving effect to this suggestion would be indicated in the Address. I am happy that soon after the Budget debate of 1960 certain regulations were passed to prevent the same person holding or being allotted two or three houses or given loans to build more houses than what is necessary for him and also restricting or regulating the sub-letting of these houses when he has built his own house. These are very good measures but unfortunately I do not find in the Address any indication that the Government will be undertaking a major project for providing houses for their employees. This I consider very essential. When an employee is obliged to seek the favour of anybody he cannot act as a free and independent Government servant. He is under obligation to the landlords or

5-00
p.m.

[Sri S. Natarajan]

[21st January 1961]

friends who help him. Then on account of the high rent prevailing it is not possible for him to get a house within his means. If you give him a house at reasonable rent then he might feel a little relaxed and he may have sufficient strength to apply his mind efficiently to the discharge of his work. He should be free from the anxiety of finding suitable accommodation and it is Government's responsibility to provide him with housing accommodation. This may appear to be a big and costly investment. But in the long run you will find that it is not costly. On the other hand it will be found to be a sound business investment as the money invested in building the houses will be in the nature of a capital which will bring increased returns to the Government. And secondly it will bring increased returns in the shape of more efficient and loyal work from the employees. I do hope that the Government will give some consideration to this suggestion in the course of this year.

Sir, references were made to the various developmental schemes. I am glad to find that minor irrigation will receive some attention under the Third Plan. It has been brought to the notice of the Government that there are certain districts which appear to be neglected in the matter of minor irrigation and also in the matter of other developmental schemes. My hon. Friend referred to three districts. North Arcot, South Arcot and Thanjavur being such areas. (Sri Mohamed Raza Khan: The Hon. the Leader of the House comes from Thanjavur and he will take care of it). I do not accept the insinuation that Ministers take care of the district from which they come. Ministers are responsible for the whole State. Sir, from one of the reports I find that in the South Arcot district large areas are tank fed and many of these tanks have not been attended to for a good many years. They are silted and the supply channels are not functioning. The result is the agriculturists are finding it extremely difficult to raise their crops. I do hope when there is provision for increased minor irrigation activities, the need of some of these backward districts will also be considered.

Sir, when any reference is made to South Arcot it is pointed out that it is having Nevveli. Of course that project is fast developing. A number of industrial projects will come in. But to man these projects you will have to give a chance to the people of South Arcot. That district seems to be badly neglected in the matter of education. There is only one polytechnic and that is attached to the Annamalai University. Its capacity is limited because of limitations of space. And yet we have not thought of providing any other facilities for giving technical training to the young people of this district. There are a good number of secondary schools in the district but very few of these institutions have got the diversified courses providing either for agriculture or for technology. This may have to be given some serious attention if the development in that district is not to be held up because of lack of technical personnel.

21st January 1961]

[Sri S. Natarajan]

Sir, reference was made to the condition of the roads in the city. I am very happy that the Government of Madras have not only given a grant to the Corporation but have also sanctioned a loan to it and urged upon it to expedite the repairs to some of the main sections of the roads. It is good so far as it goes but here is a point for deep concern. The Corporation is spending large sums of money in the maintenance of these roads. There is something wrong in the manner in which the roads are repaired. I remember some years ago, perhaps it was in 1940-41, there was an experiment conducted to ascertain how these roads should be metalled, what processes should be adopted and so on. They developed a kind of tar which when used will keep the roads in good condition for quite a long time. An experiment was conducted with a particular kind of surfacing and it was proved that for three years that section of the road needed no repairs. On that account it was thought that it would be cheaper and the Corporation adopted it. But now the roads have got to bear a greater wear and tear. Not only the ordinary traffic but the heavy traffic has greatly increased and the roads are not able to stand it. Therefore some such experiment as was carried out years back has to be carried out to find out the kind of surfacing necessary so that the proper materials may be used and the proper processing adopted. Then the roads will remain in good condition for a good length of time. The present method of surfacing the road which at the slightest drizzle immediately leaves the road in a very sad state of affairs is expensive, wasteful and makes everybody unhappy.

One other point which I would like to refer to and which is the cause for the roads being in such a bad condition is the absolute lack of co-ordination between the different departments of the Corporation. This has something to do with the proper maintenance of the roads. While the road maintenance section repairs a road and completes the repairs we will find the sewage department man coming and digging out the road. After the road is again repaired one will find the water-supply department man coming and digging it. Then the electricity department man comes to complete the damage. This kind of absolute lack of co-ordination amongst the various agencies that have to do with the proper maintenance of the roads is responsible for the roads being in such a bad condition. I think the whole question of the administration of the roads by the Corporation needs thorough investigation. Perhaps Government would do well to appoint an expert committee to go into the question and suggest ways and means whereby the maintenance of the roads could be efficiently done.

Sir, I am very happy to know that in the third plan we are embarking on a programme of compulsory elementary education for all children of the age group of 6 to 11. I am also happy to find that at the end of the second plan we are almost near the target for universal elementary education for the children of the age group of 6 to 11. The activities of the Education Department during the last one year are very commendable in the sense that they have stirred the public consciousness. They have created a great deal of

[Sri S. Natarajan]

[21st January 1961]

public co-operation and public enthusiasm for education and for improving all schools. But, unfortunately, Sir, this enthusiasm has not yet been capitalised.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

SRI S. NATARAJAN : Thank you, Sir. I only want that this matter should be carefully examined and that we make use of the public enthusiasm for the spread of education. One other point which I wish to state before I sit down is that compulsion involves responsibility for the health of the child. It is not merely a question of giving food or clothing. It is a question of seeing that the health of the child, when it goes into the school, is not endangered. Therefore, before they introduce compulsion, it is my hope that Government will take adequate measures to safeguard the health of the child. Otherwise it may be necessary to lead a campaign against the measure if any child should fall ill by being compelled to go into the school.

* SRI M. ETHIRAJALU : சேர்மன் சார், நமது சென்னை ராஜ்ய மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் பிரசங்க விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைத்த திரு. கோசல்ராம் அவர்களின் தீர்மானத்தை நான் ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலாவதாக அவருடைய பிரசங்கத்திற்கு என்னுடைய நன்றியறிதலையும் முழு வணக்கத்தையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவருடைய பேருரையிலே முதலாவதாக குறிப்பிட்டிருந்தது, நம்மையெல்லாம் 150 வருஷ காலம் அடக்கி ஆண்டு, நம்முடைய சுதந்திரத்தின் வேட்கையிலே விட்டுச் சென்று மீண்டும் இந்த இந்தியாவிலே என்ன முன்னேற்றம் சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்காக வருகின்ற எலிசபெத் ராணி அவர்களுக்கு நமது சர்க்கார் செய்யும் வரவேற்பு பாராட்டத்தக்கதாகும். அது மட்டுமல்ல சென்னைக்கு வரும் போது தமிழ்நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் அவருக்கு நம் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அவர் வரவானது நமது தமிழ் நாட்டின் நட்பு, பண்பு, அவர்களோடு உறவு கொள்ளக்கூடிய நேச மனப்பான்மை அல்லவனவும் நல்ல முறையிலே எதிர்காலத்தில் பிரதிபலிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அடுத்தபடியாக கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையிலே இந்த மாநிலத்தில் சென்ற இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னதாகப் பெய்த பேய்மழை, அதனால் ஏற்பட்ட வெள்ளப் பாழ் ஆகியவைகளை யெல்லாம் குறிப்பிட்டு, அதற்காக ஆதரவு அளிக்க முன்வந்த பெரியவர்களுக்கும் பல ஸ்தாபனங்களுக்கும் நன்றி தெரிவிக்கும் முறையிலே அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதில் குறிப்பாக மற்ற ஜில்லாக்களில் வெள்ளத்தினால் பல கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு இருந்தபோதிலும் சென்னை நகரத்திலே மழையால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கும், புயலினால் பாதிக்கப்பட்ட

21st January 1961]

[Sri M. Ethirajalu]

மக்களுக்கும், பல செல்வந்தர்கள், கலைஞர்கள், சினிமாத் துறையிலே இருப்பவர்கள் எவ்வளவு உதவி அளிக்க முடியுமோ அவ்வளவு உதவி செய்தார்கள். அந்த சில பெரியார்களுக்கும் குறிப்பாக அனைவரையும்விட திரு. சிவாஜி கணேசன் செய்த பேருதவியை என்றென்றும் தமிழகம் மறக்க முடியாது. ஆதலால் திரு. சிவாஜி கணேசன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியறிதலை நான் இந்த சபையின் சார்பிலேயும் சொந்த முறையிலும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக இந்த வெள்ளப்பாழில் குறிப்பாக எனது ஜில்லாவிலே ஒரு பகுதிதான் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது. சிதம்பரத்திலே பாதிக்கப்பட்ட பகுதிக்கு மந்திரி கனம் கக்கன்ஜி அவர்களும் மின்சார மந்திரி திரு. ராமையா அவர்களும் ஒடோடி வந்து அங்கிருக்கின்ற ஜனங்களுக்கு எல்லா விதமான உதவியும் செய்தார்கள் என்பது பாராட்டத்தக்கது மட்டிலும் அல்ல. அவர்கள் பொறுப்பேற்று நடத்தக்கூடிய மந்திரி சபைக்கு என் நன்றியறிதலை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வெள்ளப்பாழ் ஏற்பட்ட இடத்திலே அவர்களுக்கு எரு, விதை, உரம் விநியோகிக்கப்பட்டது. இன்னும் மற்றுமுள்ள கடன் கொடுத்து உடனடியாக அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளித்தார்கள். இந்த உர விநியோகத்தில் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக மந்திரி அவர்கள் இதைத் தீர சிந்திக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தென் ஆற்காடு ஜில்லாவிலே அந்த ஜில்லாவுக்காக 2,000 டன் தான் இந்த வருஷத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டதாக தெரிகிறது. ஆனால் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் பெருவாரியான சர்க்கரை உற்பத்தி ஆகிறது. நாள் ஒன்றுக்கு 1,200 டன் முதல் 2,000 டன் வரை நெல்லிக்குப்பம் ஆலையில் அரைக்கப்படுகிறது. அந்த ஆலை இருக்கும்படிமான தென் ஆற்காடு ஜில்லாவுக்கும் 2,000 டன் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. மற்ற ஜில்லாக்களுக்கும் அதேமாதிரி கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படியென்றால் அங்கு இருக்கிற விவசாயிகளுக்கு எப்படி ரசாயன உரம் கிடைக்குமென்று சிந்திக்க வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். மற்ற ஜில்லாவைவிட மிகப் பின் தங்கிய ஜில்லாவாகிய தென்னாற்காடு ஜில்லாவுக்கு அதிக உரம் சப்ளை செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த உரவிநியோகம் இப்போது இருக்கிற முறைப்படி ஜில்லா கூட்டுறவு மத்திய சங்கத்திற்குக் கொடுத்து அங்கிருந்து மார்க்கெட்டிங் சொசைடிக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. மார்க்கெட்டிங் சொசைடிக்குப் போகிற காரணத்தால் தாமதம் ஏற்படுகிறது. பின்னர் மார்க்கெட் கமிட்டி மூலமாக 20 கிராமங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டுறவு பிரைமரி சங்கத்திற்கு கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த பிரைமரி சங்கம் சிக்கிரம் எடுப்பதில்கூட பணம் இல்லாத காரணத்தால். இதனால்தான் பெரிய பண நெருக்கடி ஏற்பட்டு சரக்கு எடுக்கமுடியவில்லை. இப்படி இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்களை நல்ல முறையில் மேலும் ஆலோசித்து உர விநியோகத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri M. Ethirajalu] [21st January 1961]

அடுத்தபடியாக எங்களுடைய ஜில்லாவிலே சர்க்கார் மின்சார இலாகாவை ஏற்றுக் கொண்டபிறகு மின்சார வசதி மிகவும் நன்றாகப் பெருகிக் கொண்டு வருகிறது. நெய்வேலி இணைப்புடன் மின்சார தொழிற்சாலைகள் அங்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த நிலையில் கூட என்னுடைய ஜில்லா மற்ற ஏனைய ஜில்லாக்களைவிட மின்சாரத் துறையில் பின்தங்கியதாக இருக்கிறது. இதை நான் சொல்லவில்லை. அரசாங்கப் பட்டியலை எடுத்துப் பார்த்தால் தெரியும். துரதிஷ்ட வசமாக என்னுடைய ஜில்லாதான் தனிப்பட்டவர்கள் கைபில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளுகிற காலத்தில் 430 கிராமங்களுக்குத்தான், மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதே நிலையில் மற்ற ஜில்லாக்களான மதுரையில் 800 கிராமங்கள், கோயம்புத்தூரைப் பார்த்தால் 900 கிராமங்கள், திருச்சியை எடுத்துக்கொண்டால் 800 கிராமங்களுக்கு மேல்; அதே நேரத்தில் இங்கு 430 கிராமங்களுக்குத்தான் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் இன்றைக்கு எங்கள் ஜில்லாவில் விவசாயத்தை நன்றாகப் பெருக்கமுடியாத நிலையிலிருக்கிறது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அத்துடன் கட்டணம் குறைய வேண்டுமென்று சென்ற வருஷ வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இன்றுவரை அந்தக் கட்டணம் சரியாகக் குறைக்கப்படவில்லை என்பதை அமைச்சரவை கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இந்த மின்சாரம் மற்ற ஜில்லாக்களைவிட குறைவாக இருக்கிற காரணத்தால் மற்றவர்களோடு எட்டிப்பிடிக்கும் அளவுக்கு எங்களுக்கு முதல் சலுகை—தென்னாற்காட்டுக்குக் கொடுத்துத் தான் ஆகவேண்டுமென்பதை அமைச்சரவைக் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இதில் சிரத்தை காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நெய்வேலி இருக்கிறது. நெய்வேலியை நம்பித்தான் தென்னாற்காடு ஜில்லா இருக்கிறது. தென்னாற்காட்டிலே நெய்வேலி தொழிற்சாலை ஏற்பட்டால் தென்னாற்காட்டாகிவிடும் என்று நினைத்திருந்தார்கள். எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் திரு. நடராஜன் அந்த ஜில்லாவில் இருக்கக் கூடிய மக்களுக்கு பூரணமான வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை யென்று சொன்னார். தற்சமயம் 22,000 பேர்கள் வேலையில் அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் ஜில்லாவிலிருப்பவர்களுக்கு அதில் எத்தனை பேருக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை சிரத்தையுடன் அமைச்சர் அவர்கள் கணக்கெடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மத்திய அரசாங்க ஆட்சிக்கு உட்பட்டு வருவதால் நாங்கள் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லையென்று சொல்லலாம். அவர்களுக்குக் கீழ்தான் நம் சர்க்காரும் இருக்கிறது. அதில் தலையிட்டு நம் சென்னை அரசாங்கம் தக்க காரியங்கள் செய்வதில் தவறில்லை. அதைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும். உத்தியோகத் துறையிலே வேலைகள் கொடுக்கும்போது உத்தியோகப் பற்றற்ற ஒரு உறுப்பினரையும் அந்த நிர்வாகத்தில் ஒரு முக்கிய, வேல்த்தேடித் தரப்படும் ஸ்தாபனத்தின் அதிகாரியை ஒரு மெம்பராகவும் ஏன்

21st January 1961]

[Sri M. Ethirajalu]

நியமிக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மத்திய அரசாங்கமும் நம் அரசாங்கம்தான். நாமும் அந்த ஆளுகையின் கீழ்தான் இருக்கிறோம். ஏன் செய்யக்கூடாது?

அடுத்தபடியாக நெய்வேலியில் 35 லட்சம் டன் லிவிருந்து 60 லட்சம் டன் வரைக்கும் நிலக்கரி வெட்டி எடுக்கலாம் என்று இந்தப் பேரூரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி வெட்டி எடுத்தாலும் சேலத்தில் கிடைக்கிற இரும்பைக் கொண்டு 75 லட்சம் ரூபாய் செலவில் பரிசோதனை செய்தபிறகு உருக்காலை நிறுவப்படுமென்று சொல்லப் படுகிறது. இரும்புத் தொழிற்சாலையை எங்கே வைப்பது என்ற கட்டமும் ஆராயப்படுகிறது—சேலத்தின் மீது பொருமை கொண்டு நான் சொல்லவில்லை—எல்லா சௌகரியமும் நிறைந்த—துறைமுக வசதி, ரயில்வே வசதி, போக்குவரத்து வசதி முதலியவை உள்ள தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் இருக்கிறது என்பதை ஏற்கனவேகூட இந்த சபையில் தெரிவித்திருக்கிறேன். ஆகவே இரும்புத் தொழிற்சாலையை தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் துவக்க கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : எக்ஸ்பர்ட் சொல்கிறபடி வைப்பதா அல்லது ஸ்ரீ எத்திராஜலு சொல்கிறபடி வைப்பதா என்று புரியவில்லை.

SRI M. ETHIRAJALU : அது இன்னும் நிபுணர்களால் எங்கே வைப்பது என்று நிச்சயிக்கப்படவில்லை என்பதனால்தான் சொல்கிறேன். பறங்கிப்பேட்டையில் இரும்புத் தொழிற்சாலை இருந்தது என்பதை நான் நிரூபிக்க முடியும். அங்கு தொழிற்சாலை இருந்து அதன்மூலம் கிடைக்கக்கூடிய இரும்பையும் வெளிநாட்டுக்கு கப்பலில் ஏற்றக்கூடிய வசதி இருக்கிறது. எல்லா வசதிகளும் இருப்பதால்தான் நான் இரும்புத் தொழிற்சாலையை பறங்கிப்பேட்டையில் வைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எக்ஸ்பர்ட் சொல்வதைக்கூட நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அப்படி இன்னும் அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கும் வரவில்லை. அப்படி சொல்கிற நேரம் வந்தால் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில்தான் வைக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுமென்று இப்போதே தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஸ்ரீ நடராஜன் கேட்டுக்கொண்டதைப்போல் எங்கள் ஜில்லாவில் ஒரு பாலிடெக்னிக் ஏற்படவேண்டும். மற்ற ஜில்லாக்களில் தனியார்கூட பாலிடெக்னிக் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் தனியாரும் முன் வரவில்லை, சர்க்காரும் முன்வரவில்லை. இது வருந்தத்தக்கது. நேஷனல் சேவிங்ஸ் போன்றவைகளுக்கு பணத்தை வாரி வாரிக் கொடுக்கக்கூடிய ஜில்லா தென்னாற்காடு. அண்ணாமலை சர்வகலாசாலையில் ஒரு பாலிடெக்னிக் இருக்கிறது என்று தட்டிக் கழித்து விடாமல் தற்சமயம் இருக்கும் இண்டஸ்ட்ரிஸ் ஸ்கூலை, பாலிடெக்னிக்காக மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri M. Ethirajulu]

[21st January 1961]

அடுத்தபடியாக சிறு ரக கைத்தொழில்களுக்கு மூன்றாவது திட்டத்தில் ரூ. 11 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் சிறு ரகத் தொழிற்சாலைகளை வைக்கவேண்டுமென்று எல்லோரும் முன் வருகிறபோது எனக்கு முன்பு திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் சொன்னதுபோல, தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்தபிறகு அவர்களுக்கு வேண்டிய Raw materials கிடைக்கவில்லை என்றால் எப்படி தொழிலை ஆற்று நடத்தமுடியும். குறிப்பாக சர்க்கார் ரீ-ரோலிங் மில் வைக்க ஆதரவு அளிப்பதாக சொல்கிறார்கள். நான் அதை வரவேற்கிறேன். இந்த தேசத்தில் 150 ரீ-ரோலிங் மில்ஸ் இருக்கின்றன. சென்னை ராஜ்யத்தில் 3 மில்கள்தான் இருக்கின்றன. மொத்தத்தில் 60, 65 ரிஜிஸ்டர்டு ரீ-ரோலிங் மில்கள், 75 மில்கள் அன்-ரிஜிஸ்டர்டு ரீ-ரோலிங் மில்கள். அன்-ரிஜிஸ்டர்டு Re-rolling Mill யார் வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சர்க்கார் சொல்லிவிட்டு அதே Press நோட்டீஸ் "On behalf of the State Government, it was pointed out that it would not be possible to guarantee the supply of the billets" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையிலே யார் 5 லட்சம் ரூபாய் போட்டு ரீ-ரோலிங் மில் ஆரம்பிக்க முன்வருவார்கள் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். Press நோட்டீஸ் ஒரு வார்த்தை சொல்கிறார்கள். இந்த அரசாங்கங்கள் எல்லாவிதமான உதவியும் செய்யும் என்று சொல்லுகிறார்கள். தொழில் செய்ய முன் வருகிறவர்களை நல்ல முறையில் ஆதரித்து முடிந்த அளவு உதவி செய்வோம் என்று சர்க்கார் சொன்னால் அந்த ரீ-ரோலிங் மில்கள் வைக்க எல்லா செல்வந்தர்களும் முன்வருவார்கள்.

அடுத்தபடியாக இந்தத் தொழிற்சாலைகளிலே 26 தொழிற் பேட்டைகளிலே 100 உபத் தொழில் செய்யப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டு இருக்கிறது. கப்பல் கட்டும் தொழிற்சாலை வேண்டுமென்று கேட்டேன். பெருவாரியாக மினவர்கள் இந்த ஜில்லாவில் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒடு போட்டுக்கட்டும் தொழிற் சாலையையாவது அமைத்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எண்ணற்ற மினவர் தொழிலாளிகள் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர்களுடைய நிலை மிகவும் பரிதாபமானது. மூன்றாவது திட்டத்தில் 15 கோடி ரூபாய் செலவில் பிற்பட்ட வகுப்பினருக்காக ஒரு கோடி 15 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. நமது சர்க்கார் சொல்கிறபடி தவறில்லை. ஜாதி ரீதியில் கல்வி சலுகை கொடுப்பது என்பதை நான் பூரணமாக ஆதரிக்கிறேன். அதே நேரத்தில் பின்தங்கிய வகுப்பினர் இன்னும் உத்தியோகத் துறையில், கல்வித் துறையில், பொருளாதாரத் துறையில், உயரவில்லை. எல்லாவற்றையும் ஜாதி ரீதியில் கல்வி சலுகை என்று சொன்னால் பின்தங்கியவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய சலுகை போய்விடுமோயென பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் பின்தங்கிய இனத்தவர் உயரும் வரை இவர்களுக்குத் தனி சலுகை காட்டவேண்டும். பின்தங்கிய இனத்தவர் கல்வியில் முன்னேறும்வரை வகுப்புளாரி பிரதி நிதித்துவம் வேண்டும். ஜாதி ரீதியில் கல்விச் சலுகை கொடுக்க

21st January 1961] [Sri M. Ethirajalu]

சர்க்கார் முன்வரும்போது, ஏன் ஜாதியை ஒழிக்க சர்க்கார் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I shall confine myself to 'Education' and finish my speech within the allotted time of fifteen minutes. Not much has been said in His Excellency the Governor's Address with regard to education. But I think this is the opportunity just to see what development has taken place under 'Education', with regard to the teacher's status. We teachers are very glad that the point that we had been pressing so far with regard to the overhauling of the content of education has been taken up by the Centre and there is a proposal to set up a National Commission, some evaluation bureaus, and research bodies. We welcome all these steps. But at the same time we would just point out to the Government the causes for the large failures in these external examinations and how the wastage of manpower as also the frustration caused to the young minds can be avoided. We are glad that this question has been engaging the attention of the Government at the Centre and we would only point out that the student's work ought to be judged more by his day-to-day work and the regularity of his work than by the results of a snap examination. Our students are in no way externally less in quality than the students in other countries, and yet fifty per cent of them are not found fit for promotion in the public examinations that are conducted in each State every year. It is high time that we cried halt to this system of external examinations and began to trust the teacher, who is in charge of these students for over 200 days in a year. A member of the medical profession can give a certificate, and it will be valid. A member of the engineering profession can give a certificate about a building, and it is also valid. But a member of the teaching profession, who is in charge of the students for over 200 days in a year, cannot give a certificate whether a boy is fit for promotion to the next class or not. Some external examiner who does not know the student and does not know what domestic adverse circumstances might have worked havoc in the boy with regard to his mind and physique, on the particular day of the examination, begins to judge the student and mark the results. This system ought to go. The teacher must be trusted, and then only there will be regard for the teacher.

5-30
p.m.

Then, Sir, with regard to the teacher's status, the Planners have begun to say that no teacher of any grade should be paid less than Rs. 50 as basic salary. This is too low a figure even though there are States paying less than what the Madras State is paying. Should it not be at least Rs. 100? Our Pay Commission has recommended Rs. 100 as the minimum salary for a white collared job. Still we find that this principle of parity has not been extended in our State with regard to the teachers called Higher Grade teachers and Lower Grade teachers. They have

[Sri G. Krishnamoorthy]

[21st January 1961]

been kept on a par with the inferior servants of the State in respect of salaries, and inferior to the inferior servants in respect of temporary increase in pensions. If teachers are not to get the emoluments due to them in these days when the Government have almost finished two five-year plans and have planned to spend Rs. 10,200 crores in the Third Plan and over Rs. 30 crores on 'Education' alone in our State during the Third Plan, when else can the teacher get redemption? So, we would plead, on behalf of the Nation, on behalf of the citizens that are to be shaped physically, intellectual and spiritually to bear the burden of this freedom for a living wage for the teacher at least during this period when not only our State Government but all State Governments and also the Government at the Centre come forward to develop the country. The country can be developed only through education. Serious thoughts are being bestowed on the question of how to prevent disintegration in the country. It can be done only through education. If we see disintegration in society and indiscipline in schools and colleges and other institutions it is on account of the fact that though 13 years have elapsed since Swaraj dawned upon us we have not revised the content of education. Today it is the same as it was during the days of the Britisher. We cannot call it national education. It is not suited to the Indian genius. We hope sincerely that the National Commission that has been proposed to be appointed by the Central Government will go into the question and overhaul the content of education with a view to making it truly national so that it might turn out citizens who will be fit to bear the burden of freedom.

Coming to the affairs in our own State, though the Pay Commission made its recommendations several months ago, still nearly fifty per cent of the teachers in various institutions are yet to get the benefits thereof. Nearly seven months have elapsed since June last since when the recommendations are to take effect and still clarifications are being sought by Managements of institutions and the teachers are yet to get the increased salaries as per the revised scales. We would humbly request the Government to see that orders are issued in such cases as they have issued in the case of Government servants and weekly progress reports are called for as to how many teachers are still to be paid the revised scales of pay. While commending the action of Government in bringing up teachers with equal qualifications but working under different agencies to the same level, we are sorry that the principle of parity has not been recognized in respect of two or three things. If the principle is extended to these cases also, it would not cost the Government more than a few lakhs of rupees. One is house-rent allowance for teachers in all aided and many district board institutions. Then comes extension of medical concessions to teachers in aided institutions. The third is grant of the temporary increase in pension to teachers. Sir, I have very often said on the sacred floor of this House that the grant of house-rent allowance would cost the Government only about six lakhs of rupees and the Hon. Minister for Education used to reply that the matter was being deferred and

21st January 1961]

[Sri G. Krishnamoorthy]

deferred. At last the reply came that that matter was being considered by the Pay Commission. Whether the Pay Commission has made any recommendation or not, the Government have powers to grant this house-rent allowance and we would humbly request the Government to see that this matter is considered favourably and a provision of six lakhs of rupees made in the next budget at least. With regard to medical concessions, nobody can say that the aided school teachers alone can be immune from disease. The Pay Commission has made recommendations to study the point as to how teachers in rural parts could usefully avail of these concessions. All categories of teachers get these medical concessions except these unfortunate aided school teachers. People in rural areas like the village officers and grama-sevaks get this benefit. Why not extend it to these teachers also? Why not you put them on a par with these village officers at least? Then with regard to the temporary increase in pension, I had occasions already to point out that most of the teachers would get a pension of less than ten rupees. An addition of ten rupees by way of temporary increase in pension is given to even inferior Government servants. If this is given to the teachers also, it will go a long way in securing for the retired teacher a square meal. How is it that even after 13 years of Swaraj and after spending so many crores of rupees on national development this Government feels that the nation-builder is inferior to the inferior Government servants? Is it proper? It is high time that this was rectified.

With regard to administrative details, there is an order which says that local board servants who are eligible for increment on 1st June 1960 can draw that increment and that their revised scale can be based on their previous salary with the increment drawn added to it. But this order has not been sent to aided secondary and elementary schools. We would humbly request the Government to have the order sent at least now and instruct their inspecting officers accordingly. With regard to elementary schools they have not completely understood the order of the Pay Commission and the Orders of the Government. There are what are called grant scales and salary scales. As per the recommendations of the Commission, the grant scale will be the salary scale. If there is a salary of Rs. 90-140 in respect of a secondary grade teacher in an elementary school, it is the grant scale. But the inspecting officers have fixed their pay at the minimum stating that they are not eligible for any weightage. We would request the Government to see that this defect is also rectified soon. They must see that the spirit of the Government Order is understood by the departmental officers. The Government really do not mean that that they should not be given any weightage. If at all there can be any doubt, it can be only with regard to weightage in the previous grades. Therefore, we have requested the Government to recognize that a teacher is always a teacher. A clerk today can become a Deputy Collector one day. But a teacher irrespective of his qualifications continues in the same rut. So, irrespective of the scales he might have been placed on, irrespective of the institutions he might have served in, the

[Sri G. Krishnamoorthy]

[21st January 1961]

total service of the teacher should be taken into account for purposes of weightage. The teacher has had no security of service. A teacher has no chance of promotion to a higher post. Therefore, his total service must be taken into account for purposes of weightage. Even in the case of a B.T. teacher the weightage will come to only Rs. 40, i.e., four increments at the rate of Rs. 10. But the rule limits it to Rs. 25. So under the Rules, he will get only Rs. 25. Therefore, Orders must be issued specifically that the total service should be taken for weightage. We should request the Government to do justice to teachers in cases where some loopholes have crept in.

With regard to the rate of increment for the secondary grade teacher, the rate in the second slab is lower than that in the first slab. In the case of all employees of the Government except the lower division clerk, the rate in the second slab is double that in the first slab. So, unfortunately both the lower division clerk and secondary grade teacher will get less as they go higher up in the scale than others in service. The rate goes down to three rupees from four in the first slab. In the case of the lower division clerk, some consolation is expressed by the Pay Commission that the lower division clerk will soon be promoted as an upper division clerk and that he need not have a grievance. But what is the case of the teacher? The secondary grade teacher has to continue as such throughout with no prospect of promotion and his increment in the second slab becomes three from four. In fact there are paragraphs in the Pay Commission Report which say that the rate of increment should be higher in the latter stages because the family responsibilities of the employee would be greater and consequently his commitments would also be greater. Can it be said that the secondary grade teacher has less responsibility and has no need for money? He is also a human being like others. He has a family and children. How is it that in his case alone the rate of increment in the second slab is less than that in the first slab? We would humbly request the Government to correct the anomaly that has crept in in this case, and make the increment in the second slab double that in the first slab. It should be Rs. 8 instead of Rs. 9. We would also request the Government to make it clear to the Managements that the Pay Commission was appointed by the Government to make recommendations for paying more to the teachers and not for taking away what the teachers were getting either by way of duty allowance or headmasters' allowance or any other allowance. They must offer more benefits to the teachers. If there are doubts in regard to implementation, the Government must tell the Managements that the Pay Commission's recommendations were intended to add to the benefits already enjoyed and not to take away any enjoyed either by the physical-training instructors or the headmasters. If these things are made clear and if in respect of weightage the total service is taken into account irrespective of the grades a teacher might have been put on and the agencies he might have served under, then it will benefit the teachers greatly.

21st January 1961] [Sri G. Krishnamoorthy]

We are glad that the Government included the teachers in the terms of reference to the Pay Commission and we are grateful to them for what little they have done. But we would still request the Government to see that the small anomalies which have crept in are rectified and to grant house-rent allowance, medical concessions and the temporary increase in pension to teachers, on a par with the other employees under the Government, so that teachers might not have any occasion to agitate for better treatment for some years to come and could give their undivided attention to the task of moulding the Nation.

* **SRI N. ANNAMALAI PILLAI :** கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரைக்காக வந்தனம் தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். பல நல்ல காரியங்களைச் செய்திருப்பதாகக் கவர்னர் பெருமான் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் பல இருக்கின்றன.

5-40
p.m.

(Deputy Chairman in the Chair.)

அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே சொல்ல விருப்புகிறேன்.

கல்வித் துறையிலே நமது தேசம் மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் இருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் ஹரிஜனங்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிற்பட்ட நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். ஏதோ ஒன்றிரண்டு பேர்கள் அங்குமிங்கும் படித்திருக்கிறார்கள். B.A., School Final படித்தவர்கள் ஒரேசிலர் இருக்கிறார்கள். ஏராளமான பேர் படிக்காதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள், ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து School Final வரையில் சம்பளம் இல்லாமல் படிக்க வசதியளிப்பதாக வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 'கஞ்சி வரதப்பா' என்று சொன்னால் ஒருவன் காஞ்சிபுரத்தில் போய், அப்போது பக்கத்தில் ஒரு ஏழை இருந்தான். அவன் 'எங்கே உருதப்பா?' என்று கேட்டான். இவ்வாறு ஒரு கதை உண்டு. School Final வரையிலும் சம்பளம் இல்லாமல் படிக்க அனுமதிக்கப்போவதாகச் சொன்னவுடன், எல்லோரும் வாய் திறந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த சமயத்தில் சில பேர்கள், School Final வரையிலும் வேண்டியதில்லை; III Form வரையிலும் கொடுத்தால் போதும்" என்று சொல்கிறார்கள். அது சரியல்ல. அதை நான் பலமாக எதிர்க்கிறேன். கட்டாயமாக School Final வரையிலும் சம்பளமின்றிப் படிப்பதற்கு வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டும். 10-வது வரையிலும் படிக்காமல் போனால், ஒரு அறிவும் வராது; படித்தவனும் படியாதவனாக இருப்பான். ஆதலால், 10-வது வரையில் சம்பளமின்றிப் படிப்பதற்கு உதவுவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

தொழில் துறையில் வட ஆற்காடு ஜில்லாவைப் போல வரண்டு போன ஜில்லா வேறு எங்கும் கிடையாது. பல பேர்கள் பல ஜில்லாக்களைப்பற்றி இங்கே பேசினார்கள். அதிகமாய் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு இன்னும் அதிகமாய்க் கொடுத்து அஜீர்ணம் உண்டாக்கி, பேதியுண்டாக்குவதுபோல இருக்கும்.

[Sri N. Annamalai Pillai] [21st January 1961]

ஜில்லாக்களைப்பற்றி அவர்கள் பேசினார்கள். ஆனால், உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையிலும் உலர்ந்து போயிருக்கிற ஜில்லா வட ஆற்காடு ஜில்லா. அந்த ஜில்லாவில் கரும்பு ஆலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று மனுச் செய்தோம். டில்லியிலுள்ள அதிகாரிகள் அந்த மனுவைத் தள்ளிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். பிறகு, மேலும் ஏதாவது காரணம் இருந்தால் சொல்லும்படி கேட்டார்கள். வேறு காரணங்கள் கூறி, ஆலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். (குறுக்கீடு.) கள்ளக்குரிச்சியில் கரும்பு ஆலை வைத்திருப்பதாகக் கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார். கள்ளக்குரிச்சிக்கும் எனது ஊருக்கும் 80 மைலுக்கு மேல் இருக்கிறது. ஆம்பூருக்கும் திருவண்ணாமலைக்கும் இடையே 80 மைல். தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் கள்ளக்குரிச்சியில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை, நெல்லிக்குப்பத்தில் ஒன்று, கோலியனூரில் ஒன்று, பாண்டிச்சேரியில் ஒன்று இருக்கின்றன. சர்க்கரை ஆலையைத்தவிர வேறு தொழிற்சாலை கேட்டிருந்தால், நான் ஒன்றும் சொல்லியிருக்க மாட்டேன். 4 ஆலை வைத்துக்கொண்டு இன்னமும் சர்க்கரை ஆலை வேண்டுமென்று கேட்டால், அது சரியாக இல்லை. வேலையிலலை, மக்கள் பட்டினிகிடக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, இன்னும் ஒரு சர்க்கரை ஆலை கேட்டால், அது பொருந்தாது. நெய்வேலியில் சுமார் 24,000 பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். தொழிற்சாலை இல்லாத வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் 3 கோடி ரூபாய் செலவழித்து சாத்தனூர் அணை கட்டினார்கள். அது அழகான காட்சியளிக்கிறது. சலிக்கிழமை, ஞாயிற்றுக்கிழமை மக்கள் வந்து அதைப் பார்த்துச் செல்கிறார்கள். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். ஆனால், அங்கிருப்பவர்களுக்கு வயிற்றுக்குச் சாப்பாடு இல்லை. ஆதலால் அங்கு ஒரு தொழிற்சாலை வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். ஏதோ காரணம் சொல்லி, அந்த மனுவைத் தள்ளிவிட்டார்கள். அது நியாயமும், தர்மமும், வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் ஒரு தொழிற்சாலை நிறுவிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதைச் செய்தால்தான், அங்கு கட்டிய அணைக்கு மரியாதை செய்வதாக இருக்கும். அங்கு கரும்பு உற்பத்தியாக வில்லையென்று சொல்கிறார்கள். 5,000 ஏக்கரில் கரும்பு உற்பத்தியாகிறதென்று நாங்கள் கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். இந்த வருஷத்தில் 10,000 ஏக்கருக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சலாம். அடுத்த வருஷத்தில் 20,000 ஏக்கருக்குத் தண்ணீர் பாயும். ஆகவே, அந்த நிலத்தில் கரும்பு உற்பத்தி பண்ண முடியும். அந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு கரும்பு ஆலை வைப்பது நல்லது.

ஆம்பூரில் ஒரு ஆலை வைத்திருப்பதாகக் கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸாகான் சொன்னார். ஆம்பூரில் வைத்திருப்பது, திருப்பதி வெங்கடேசப் பெருமாள் கோவிலில் வைப்பது போல இருக்கிறது. திருவண்ணாமலை தாலுகாவில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை ஏற்படுத்துவதற்காக, கூட்டுறவு முறையில் பணத்தைச் சேகரம் செய்து எல்லா வேலையும் செய்துவிட்டோம். கோவாப்பேரடிஸ் ரிஜிஸ்டிரார் வந்து அதை ரிஜிஸ்டர் செய்துவிட்டார். பணம் வசூல் செய்வ

21st January 1961]

[Sri N. Annamalai Pillai]

தற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அங்கு சர்க்கரை ஆலை வைக்கும் விஷயத்தைப் புனராலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : அங்கு கரும்பு நன்றாக வளராதது ; அது நன்றாக இருக்காது.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : காரியத்தில் இறங்கி வேலை ஆரம்பித்த பிறகு, தெய்வாதீனமாக நன்றாக இருக்கும் கரும்பை முதலில் திரு. ரஸாகான் அவர்களுக்குக் கொடுப்பேன். கள்ளக்குரிச்சிக்குக் கொடுத்தால் கொடுக்கட்டும். எங்கள் ஜில்லா விலும் ஒரு ஆலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமது நாட்டில் எத்தனையோ தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கவனிக்கப்படாமலிருக்கிறார்கள். நான் பேசுகிறபோது சில பேர்கள் “Very good” என்று சொல்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவர சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹரிஜனங்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நரிக்குறவர்களுக்கு ஒரு வசதியும் செய்துகொடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் திர்க்கதியாயிருக்கிறார்கள். இப்பொழுதுதான் ஒரு பள்ளிக்கூடம் வைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எந்தப் பக்கமும் பார்த்துக் கட்டளை வணங்குவதுபோல், அவர்களுக்கு உதவி செய்தால், அவர்கள் கஷ்டம் நிவர்த்தியாகும். இப்பொழுது அவர்கள் பிச்சையெடுப்பதில்லை. இந்தமாதிரி நிலைமை மாறிவரும்போது, அவர்கள் முன்னே சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். **Polytechnic** ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். **5-50 p.m.** எப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்போகிறார்களோ, தெரியவில்லை. **Survey** செய்யப்பட்டது. சாத்தனூரில் ஒரு டிரெயினிங் ஸ்கூல் வைப்பதற்கு, கட்டடங்கள் ரிஸர்வ் பண்ணி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வருஷம் இரண்டு ஆய்விட்டது. டிரெயினிங் ஸ்கூல் வரவில்லை. வேலூரில், ராணிபேட்டையில், ஆற்காட்டில், காட்பாடியில் ஸ்கூல்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. சாத்தனூரில் சில இடங்களைப் பார்த்துப் போனார்கள். ஆற்றோரத்தில் அழகான அணைகட்டியிருக்கும் பிரதேசத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்த முடியும். அங்கு ஒரு டிரெயினிங் ஸ்கூலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடியானவர்களுக்கு சர்க்கார் கடன் கொடுப்பதால், அவர்கள் செளகரியம் அடைகிறார்கள். ஆனால் அகில் ஒரு கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மூன்று வருஷமாக மழைபெய்யாததால், கடனை வசூல் பண்ணவில்லை. இந்த வருஷம் கடனைப் பூராவும் வசூல் பண்ணும்படி கண்டிப்பான உத்தரவு போட்டு விட்டார்கள். நாலு வருஷப்பணம் கட்டவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் குடியானவர்கள்

[Sri N. Annamalai Pillai] [21st January 1961]

ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் நிற்கத்தியாகியிருக்கிறார்கள். இன்னொரு குடியானவனிடமிருந்து கடன் வாங்கியிருந்தால், இப்பொழுது அவன் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு சலுகை பெற்றுக் கொள்ள முடியும். சர்க்கார் இவ்விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு வருஷப் பணத்தை மாத்திரம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். பாக்கிப் பணத்தை, 3 வருஷக்கடனாக இருந்தால் 6 வருஷத்திலும், 10 வருஷக்கடனாக இருந்தால் 13 வருஷத்திலும் வாங்கிக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இப்பொழுது அதற்கு வட்டியை மாத்திரம் வாங்கிக்கொண்டால் சௌகரியமாக இருக்கும்.

கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் மூலம் எருக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் நல்ல ஸ்தாபனம்தான். மூல புருஷர்களாகிய மாகாணத் தலைவர்கள், பாங்கு டைரக்டர்கள் ஆகியோர் நல்லவர்கள்தான். ஆனால், அவர்களுக்கு கீழே இருக்கிற குட்டி ஸ்தாபனங்கள் பெருச்சாளி மாதிரி வேலை செய்கின்றன. வருகிற மூட்டையை பெருச்சாளி அறிப்பது போல அறித்துத் தள்ளுகிறார்கள். பெருச்சாளி மண்ணை முன்னிருந்து பின்னே தள்ளுகிறது. அதுபோல மனிதனும் தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கு எருவைக் கொடுக்கிறான். மற்றவர்கள் விரட்டியடிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த மாதிரி ஆபாசமான நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதால், எரு சரியானபடி உபயோகப்படுவ தில்லை. எரு சரியானபடி உபயோகப்படவேண்டுமானால், பாதியைக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்திடம் கொடுங்கள், இன்னொரு பாதியை மற்றவர்களிடம் கொடுங்கள். மற்றவர்கள் பாதியாவது தேவையானவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். ஆகையால் இம்மாதிரி செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது ஒரு பரோபகாரமாகும். எரு இல்லாமல் நல்வாழ்வு ஏற்படாது. 'எருவைத் தேடி ஏரைப் பிடி' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. எரு அவ்வளவு முக்கியமானது. ஆதலால் 50 அல்லது 25 சதவிகித எருவைக் கோவாப்பரேடிஸ் ஸ்தாபனத்திடமும் பாக்கியைத் தனிப்பட்டவர்களிடமும் விநியோகம் செய்யக் கொடுத்தால் சௌகரியமாயிருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த் தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 23rd January 1961.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 173. Notification issued with G.O. Ms. No. 3950, Home, dated 2nd December 1960 directing that with effect from 1st January 1961 the Propaganda van MSZ 4533 belonging to the Dakshin Bharat Hindi Prachar Sabha (Tamilnad), Tiruchirappalli, be assessed tax at the rates specified under class 3 of Schedule II to the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931), so long as it is solely used for propagating Hindi.